

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Suster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 861

DE REVUEGIRL.

20 cent

Twee mannen, waarvan er een met een sigaret tussen de lippen en eenrowning tussschen de vingers, welke Andy Houwell was.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

DE REVUE-GIRL.

HOOFDSTUK I.

EEN VREEMD MEISJE!

Het was ongeveer half negen in den avond en langzamerhand begonnen de meisjes binnen te komen in de ruime, ondergrondse kleedkamer voor de girls van het Trianon-Theater aan Jefferson Street gelegen, op den hoek van East Broadway. Sedert een dag of acht liep er een nieuwe revue, met veel reclame aangekondigd, en waarin een nieuwe ster haar triomfen vierde, die den naam droeg van Ina Fetch.

De directie was er ook in geslaagd, voor veel geld een komiek te engageeren, die nog beter moest z'n dan de beroemde Grock.

De aankleding van de revue spotte met iedere beschrijving. Tenminste volgens de aanplakbiljetten en peperdure, betaalde reclames in de groote bladen. Er waren niet minder dan twee en dertig girls, en van de allerbeste, er was een zangkoor van zestig meisjes, en men kreeg een tenor te hooren die een zeer voordeelige positie aan de Opera had verlaten, omdat Ted Manasse, de directeur van het Trianon-Theater hem nog een duizend dollar per maand meer bood.

Van de planken der groote opera naar die van het variété was wel een groote sprong, maar de tenor met z'n prachtige stem had hem zonder schroomen gewaagd, waarschijnlijk in de meening dat een bed van dollars zacht was om op neer te vallen!

Voor het uiterlijk wijkt het Trianon-Theater slechts weinig af van de tientallen anderen, die men in deze buurt van New York vindt. Veel graniet, veel marmer, veel spiegels en verguldsels, en bovenal: veel licht!

Want het moet gezegd worden dat mijnheer Ted Manasse wist wat reclame beteekent! Hij was de eerste, die op het denkbeeld kwam, den geheelen gevel van zijn inrichting in „Floodlight” te doen baden, en in dat helle schijnsel, op een hoogte van vijf en twintig meters boven de straat de twee en dertig girls voorbij te laten marcheeren over een zeer smal plankje zonder leuning, zoodat een duizeling of een misstap een doodelijken val beteekent.

De meisjes wisten dat evengoed als mijnheer Manasse het wist, maar het hoorde nu eenmaal bij hun vak, en dat bracht nog heel wat

eischen mee.

Het wat soms wel bitter koud, en men was in dien tijd nog niet teruggekeerd tot de roze trico's, zooals men tegenwoordig weer hier en daar ziet zoodat de meisjes zoo goed als geheel onbekleed moesten paradeeren, de eene raamdeur uit langs den gevel wandelden, en door het andere raam het gebouw weer binnen stapten.

Mijnheer Manasse was bijzonder trotsch op zijn vinding, die hij niet te duur betaald achtte met een longontsteking van twee zijner sujetten.

Daar beneden, in de groote kelderzaal stond een lange tafel in het midden, met kleedplaatzen aan weerszijden, en dan nog een rij kleedtafels langs de beide wanden.

Aan het eene eind was een douche, juist zoo als in een zweminrichting, en aan het andere einde was de vestiaire, waar de girls hun overgoed ophingen.

Iedereen had een haak voor haar gewone kleederen, een stander voor haar schoenen, en terzijde van de toilettafel een kastje, dat zij kon afsluiten, en waarin zij kostbaarheden kon wegbergen, — ingeval zij die bezat.

Het was een onderneming op zich zelf, ervoor te zorgen, dat de tien tot zestien costuums, die ieder dansmeisje in een revue draagt, juist bijtijds ter plaatse waren! Daarvoor moesten vier kleedsters zorgen, die bedrijvig af en aanliepen met alles wat er noodig was, zonder ophouden, van half negen tot dikwijls ver over middernacht.

Na deze kleedruimte voor de dansmeisjes was er een dergelijke grooter nog, voor de choristen, die er mede in verbinding stond door een viertal poortachtige doorgangen.

Uit beide vertrekken kon men langs een steenen trap van zes treden naar boven komen, naar het tooneel.

Op een breede gang kwamen de deuren uit van de kleedkamers der sterren, kenbaar aan een groote koperen, achtpuntige ster, die met kleine nageltjes op het paneel was bevestigd.

Onder de eerste meisjes die waren binnen gekomen was er een, vrij groot, slank en blond als een jonge lentedag, die haar kleedplaats had op slechts drie nummers van de trap, hetgeen algemeen als een groot geluk werd beschouwd. Want hoe dicht bij de trap, hoe eerder men boven was, en hoe minder kans men liep, iets omver te loopen, in een kostbaar hoedje van zilvergaaas te trappen, of ergens aan te blijven haken.

Het blonde meisje heette Mabel Haldrup.

Haar vader was een Zweed, en naar Amerika gekomen, toen zij een kind van vijf jaar was.

Hij was gestorven toen zij vijftien zou worden, en van dat oogenblik af zorgde zij voor haar moeder en een broertje, dat zelfs voor een land als Amerika nog een weinig te jong was, om zijn eigen boterham op te halen, want het wicht ging nog altijd gekleed in dat driekantige kleedingstuk dat zoo herhaaldelijk op een dag vernieuwd moet worden.

Mabel ging dadelijk voor haar plaats zitten, en haar overgoed op haar nummer in de vestiaire te hebben gehangen, en begon zich te verkleeden met die bijna werktuigelijke beweging, die het gevolg zijn van de gewoonte. De revue ving om negen uur aan, en de meisjes kregen een half uur om zich voor het eerste tafereel gereed te maken.

Binnen enkele tellen was de geheele kleedzaal volgelopen met snaterende, lachende en drukke meisjes, die een oogenblik daarna al voor hun toilettafel zaten, en zich snel en handig begonnen te schminken.

In een kamer boven aan de trap klonk reeds het geluid van saxophoons, fluiten, cello's en violen — de musici stemden hun instrumenten.

Precies om negen uur stormden de girls als een vlucht opgejaagde musschen op een schel sein van de waarschuwingsbel bij de trap naar boven en op de seconde af stonden zij op een lange rij op het tooneel, en rees voor de eerst maal het doek onder het oorverdoovend geschetter van een jazzorkest van dertig man.

Tien minuten later kwamen zij al weer terug snellen, alsof zij werden voortgezweept, vielen neer voor hun tafels, en deden vlug andere kleederen aan, want zij moesten nu Egyptische dansmeisjes voorstellen. En juist op dat oogenblik kwam een van de kleedsters vlug de trap afdrubbelen met een grooten ruiker bloedroode rozen in de hand dien zij zwijgend maar met een veel beteekenend knipoogje neerlegde naast de eenvoudig kapdoos van Mabel.

Het meisje kleurde heftig, maakte zelfs een beweging van schrik, en scheen zich al naar de vrouw te willen wenden, maar deze was al weer aan haar werk gegaan.

Onmiddellijk werden er tien, twintig paar stekende, onderzoekende, jaloersche oogen op het jonge meisje gericht, en heel aan het einde van de rij kirde een hoog stemmetje treiterend:

— Mike houdt het lang vol, schat! Maar laat het niet te lang duren, want hij mocht eens ongeduldig worden, en je laten schieten!

— Dat hoop ik vurig! zeide Mabel, met zooveel ernst, dat een paar meisjes haar verbaasd aanzagen.

Een van haar die schuin tegenover haar zat, Laura Depret geheeten, keek om den smallen spiegel heen, en zei verwonderd, met het hazenpootje op haar volle wang rustend, die zij juist onder handen had genomen:

— Dat meen je toch niet in ernst, kind? Wel, de anderen komen er misschien niet rond voor uit, maar neem gerust van mij als waarheid aan, dat zij den grond zouden kussen, waarop de dierbare Mike Puddler zijn verlakte schoenen neerzet, als hij maar een vinger naar haar uitstak.

Hier en daar gingen kreten van protest op, en Laura had een paar scheldwoorden in ontvangst te nemen, maar ze haalde minachtend de blanke schouders op, en zeide onverstoorbaar:

— Ik wist wel dat de meesten van jullie er niet voor willen uitkomen — maar het is zoo! En daarom, Mabel, vind ik jou een vreemd meisje, een verbazend vreemd meisje. Hij laat je nu al een week achter elkaar bloemen brengen, en tot tweemaal hebben ze je hier een briefje namens hem gebracht! Wij hebben onze oogen hier niet in onze zakken, is het wel, lieve, zachte poesjes? Liggen wij niet altijd op den loer, om onze geliefde collega's te snappen bij zoo'n heel klein misstapje?

— Spreek voor je zelf, schat! snerpte dezelfde schelle stem van zooveel heel aan het einde van de tafel. Jij hebt een veel te brutalen mond! En wat Mabel betreft — ze houdt zich maar zoo! Ze warmt hem op! Heel verstandig van haar. Als je de mannen aan het lijntje weet te houden —

Mabel was opgestaan, nu doodsbleek onder het dunne laagje schmink. Haar blauwe oogen hadden een harde uitdrukking gekregen, en haar stem trilde, toen ze luid zeide:

— Wat je daar zegt is heel gemeen, Suze Andrew! En je weet dat het niet waar is! Ik zou den hemel danken, als die man mij met rust liet!

— Je bent een vreemd meisje herhaalde Laura hoofdschuddend. Weet je dan nu nog niet dat Mike Puddler de rijkste, meest geduchte smokkelaar van de Jeffersonwijk is?

Mabel huiverde, en zei, snel een gestreep rokje aanschietend, dat zij met een band om het middel vaststrikte:

— Het kan mij niet schelen wat hij is, of neen — dat is niet waar! ik vind dat hij een

afschuwelijk beroep uitoefent. En — en — ik kan hem nu eenmaal niet uitstaan — ik ben bang voor hem, zooals ik bang ben voor een groote spin! Ik wilde dat hij mij met rust liet.

Op dit oogenblik liepen er boven aan de trap met langzame stappen een paar heeren in avondtoilet voorbij, rustig hun sigaret rookend. De oudste was bijna een hoofd langer dan de jongste, en hij had een fijn besneden, regelmatig gelaat, zooals men het aantreft in de schoonste beelden der oude Grieksche beeldhouwers. Zijn haar begon bij de slapen een weinigje te grijzen. Maar hij liep kaarsrecht, en zijn houding getuigde van ingehouden kracht en lenigheid.

Onmiddellijk veranderde het onderwerp van gesprek daar beneden.

— Wie zijn dat toch? Wie zijn die heeren? Gisteren en eergisteren waren zij hier ook al! Zeker goede vrienden van den baas, anders mochten ze hier niet komen!

— Engelschen! antwoordde Laura kortaf. En doen jullie maar geen moeite, onschuldige engeltjes, want jullie hebben geen kans hoegenaamd!

— Zij zegt wat! snerpte de schelle stem van Suze. Jij denkt geloof ik dat wij op de loer liggen naar rijke mannen, als katten voor een muizenhol!

— Ja, dat geloof ik! antwoordde Laura doorkalm. Tenminste voor wat een deel van jullie betreft. En bij dat deel mag jij je zelf ook rekenen.

Suze vloog van haar bankje op, en kwam als een furie voor Laura staan, met de handen in de zijde, en terwijl haar zwarte oogen van woede en haat fonkelden. Zij viel bijna over haar woorden, toen zij uitbarstte:

— Schijnheilige pleegzus! Jij bent veel te goed voor ons! Wat heb je van ons te zeggen? Net of jij de kat niet in 't donker zult knippen! Ik heb lust om je wangen open te halen! Ik zal....

De vuurspuwende Suze moest haar voornemens op dit gebied tot later uitstellen, want snerpend en dreigend klonk de schel bij de trap, en als een wervelwind stoven de meisjes de trap weer op, en Suze moest zich haasten, nog vlug haar Egyptische hoofdkap op te zetten, wilde zij een zware boete misloopen.

Tien seconden later schuifelden vier en zestig kleine voetjes licht en sierlijk over de glad geworden planken van het tooneel, glimmend door het gebruik.

En weer vijf minuten later waren zij gereed,

en moesten zich naar beneden reppen om het Egyptische strepenkleedje weer haastig te verruilen tegen het luchtig gewaad van bloemenmeisjes op Haiti.

Juist toen Mabel haastig langs de gang liep werd een der deuren met een ster er op open-geworpen, en een groote rosblonde vrouw met een rokje van nagemaakte parelen trad op de gang, en zeide met gedempte stem, terwijl zij ruw Mabel tegen den schouder drukte :

— Kun jij niet zien waar je loopt? Wandel je expres over mijn voeten?

Het jonge meisje bleef een oogenblik zeer verschrikt en geheel overrompeld door den ruwen uitval stilstaan, en stamelde :

— Maar Miss Ina — ik zag U in het geheel niet! Hoe kon ik U over Uw voeten loopen terwijl U juist uit Uw kamer komt!

— Ik zeg dat je het opzettelijk deed! hernam de groote vrouw woedend, met haar gelaat vlak bij dat van het meisje. Pas op, want ik houd je in het oog!

En toen liep ze haastig verder want een inspicient had haar ongeduldig gewenkt.

Langzaam en nog ontgaan ging Mabel verder totdat de anderen haar opduwden, in hun snellen ren naar de kleedtafels. Zoodra zij weer zat, zeide Laura op haar nuchteren toon :

— Dat was daar een aangename ontmoeting, meisje! Het is jammer dat ik het moet zeggen maar nu wordt je leven niet heel erg prettig hier. Je hebt Ina hier tegen je in het harnas gejaagd!

— Maar waarom? Ik heb haar zelfs niet aangeraakt! Zij gooide ineens de deur open!

— Och! jij dom gansje! hernam Laura hoofdschuddend, haar eene been in de pijp van een vuurroode, wijde, Turksche harembroek stekend. Het was natuurlijk maar een voorwendsel! Ze heeft een hekel aan je!

— Maar waarom dan toch? vroeg Mabel, wanhopig. Ik heb haar niets gedaan!

— Niets gedaan? Wel, ze denkt dat je haar Mike wil aftroggelen!

Mabel keek Laura, de eenige met wie zij eenigszins vertrouwelijk omging ondanks haar ruwe openhartigheid, of misschien juist daarom, een paar seconden met open mond aan, en bracht er toen met moeite uit :

— Dat kan ik niet gelooven! Dat is afschuwelijk! Laat zij in 's hemelsnaam dien man nemen, en mij met rust laten!

— Wel, ze had hem ook al bijna — en toen

heeft hij jou gezien en nu bestaat er geen Ina meer voor hem! hernam Laura rustig, en haar tweede been verdween in een pijp.

Juist op dat oogenblik kwam er een kleedster met een klein pakje, en een brief in de hand de trap af.

Even zwijgend als zooeven legde zij die twee voorwerpen naast den ruiker neer. Er viel een stilte in de groote zaal. Men hoorde alleen het geritsel van de zijde, het getinkel van de metalen sieraden en het geruisch van de struisvogelveren. Een zestal meisjes was opgestaan, en nieuwsgierig naderbij gekomen.

Het gelaat van Mabel had een harde uitdrukking, toen zij luid riep :

— Juffrouw Marsh, wilt U even wachten?

De kleedster stond stil, aan den voet van de trap.

Met snelle vingers rukte Mabel het gouden koordje los, dat om het pakje zat, ontvouwde het zijdepapier, en sloeg het deksel terug van een fraai etui.

Op een bedje van zwarte satijn lag daar een fraai snoer parelen. Van alle kanten gingen kreten van bewondering en afgunst op. Maar Mabel sloeg nauwelijks een blik op het fraaie sieraad, liet het weer neervallen in het etui, klapte het dicht, wikkelde het in het papier, en zeide met trillende stem :

— Juffrouw Marsh, wees zoo goed, en geef dat terug aan den heer, die het hier liet brengen. Zeg dat het een vergissing moet zijn, dat ik het niet wil hebben — zeg maar wat U wilt!

Zonder iets te zeggen nam de vrouw het doosje weer aan, en ging er mee heen.

— Je vergeet het lieve kattedelletje! gilte Suze met een langen uithaal. Moet je dat ook niet laten terugbrengen, Kruidje-Roer-me-Niet.

Met opelkaar genepen lippen nam Mabel het briefje op, scheurde het wild in vier stukken, en wierp die naast zich op den grond.

Daarna nam zij den ruiker van haar tafel, en wierp hem in een wijden boog onder een der vaste waschtafels. Daarop begon ze zich zwijgend te verkleeden. Laura keek haar van achter haar spiegel aan met een blik, waarin bewondering en verbazing waren te lezen, en zei toen, naar een staafje zwart grijpend :

— Je bent een vreemd meisje! Neen werkelijk — zulk een vreemd meisje heb ik in een heele carrière van fatsoenlijk dansmeisje nog niet gezien!

HOOFDSTUK II.

MIKE PUDDLER DOET ZICH KENNEN.

Anderhalf uur later was het pauze. In de ruime tooneelzaal, waar het publiek aan ronde, fijn gedekte tafels zat, en waar men kon soupeeren onder het volgen van de revue, gonsde het van het stemmenrumoer.

Op een verhooging, recht tegenover het tooneel, en waar eveneens tafeltjes waren neergezet, zaten de twee heeren, over wie de meisjes zooeven gefluisterd hadden. Zij zouden wel zeer verbaasd hebben opgezien, als zij geweten hadden, dat die twee elegante bezoekers Lord Edward Lister, alias John Raffles en zijn trouwe vriend Charles Brand waren!

De twee onafscheidelijken hadden met James Henderson, den chauffeur, tijdens het winterseizoen in het hooge Noorden gejaagd, en waren sedert een week in New-York terug, waar zij in dien korten tijd reeds genoeg beleefd hadden om de memoires van Charles Brand te verrijken met een paar uiterst belangwekkende en breedvoerige hoofdstukken.

Het scherm was nauwelijks gevallen, of Brand begon op een fluisterenden toon:

— Ik geloof niet dat wij hem hier zullen aantreffen, Edward!

— Hij kan nog komen, Brand!

— Maar heb je je niet vergist!? Was het wel werkelijk Andy Howell, een van de luitenants van professor Shirley, dien je bij den ingang hebt meenen te zien?

— Ik kan me niet vergissen, Brand! antwoordde Raffles kortaf. Het was de luitenant van die gevaarlijken, geheimzinnigen bendechef, die weer van zich doet spreken in New-York, en die onvindbaar schijnt te zijn. Het is bijna een jaar geleden, dat wij een ontmoeting met hem hadden, maar ik heb dat zwarte, duistere, smalle gezicht niet vergeten!

— Maar — waarom zoek je hem eigenlijk? Wij kunnen hem toch niet overleveren aan de politie. Wij weten immers volstrekt niet of hij al weer wat op zijn kerfstok heeft!

— Daarom zoek ik hem niet, Brand, hernam Raffles. Maar ik beschouw hem als het loodsvischje, dat de haai vooruitzwemt! Hij is een der vertrouwden van Shirley — en ik weet zeker dat die niet zoo onzichtbaar is als destijds

de Meester van de bende van het „Kwade Oog”. Dat allergevaarlijkste heerschap was inderdaad zelfs aan zijn naaste helpers volkomen onbekend — en alleen door veel geluk en het toeval hebben wij ruim een jaar geleden een eind kunnen maken aan zijn geheimzinnige misdaden. Met professor Shirley is het geheel iets anders! De naam is natuurlijk gefingeerd — tenminste dat vermoed ik, maar de man zelf leeft en woont hier, zijn kapiteins en luitenants spreken met hem — en dat maakt hem kwetsbaar! Indien wij de wegen van Andy Howell kunnen nagaan — dan zal hij ons vroeg of laat ook wel op het spoor brengen van den geduchten professor!

— Maar als we dat werkje eens aan de politie overlieten?

— Merkwaardig welk een groote voorkeur jij tegenwoordig hebt voor de diensten der politie! spotte Raffles. Waartoe die erin te halen? Geloof jij soms dat zij ook niet zal weten, dat Howell in dienst is van Shirley? Maar zij heeft wel andere dingen te doen dan zulk een man onophoudelijk na te gaan. Daarenboven is hij zeer sluw, en hij zal wel alle detectives kennen — maar wij zijn daarentegen vreemden voor hem! Kom mede, dan gaan wij nog eens naar het tooneel!

— Je moet wel goede maatjes zijn met Ted Manasse, dat hij je dat toestaat?

— Uitstekende maatjes! antwoordde Raffles met een glimlach. Maar dat kan iedereen worden, die met een pakje bankbiljetten zwaait! En de kans is groot, dat wij mijnheer Howell eerder daar zullen aantreffen, dan in de zaal!

De twee vrienden hadden de toeschouwersruimte verlaten, volgden een gang in den vorm van een hoefijzer, en kwamen zoo voor een deur, die bewaakt werd door een portier, maar deze stond onmiddellijk op van zijn stoel, tikte grijnslachend aan zijn pet, en hield de deur wagenwijd open voor de twee deftig gekleede heeren.

— En dat is alles het gevolg van het feit, dat een voddig papiertje, welks waarde men op een dollar heeft vastgesteld, van mijn zak in den zijne is overgegaan! zeide Raffles

wijsgeerig. En ik zou een smokkelaar kunnen zijn met vier of vijf moorden op mijn geweten, zonder dat de man iets bijzonders aan dat papiertje zou bemerken! Hij zou het even vlug en handig in zijn vestzakje hebben doen verdwijnen! Geld stinkt niet! zeide die oude Romein Vespasianus. En ik geloof dat hij gelijk had, al bedoelde hij het ironisch!

Bijna onmiddellijk nadat zij den drempel gepasseerd waren klonk hun het geroezemoes tegemoet, dat men steeds gedurende de pauzes kan hooren achter de schermen van een groot variététheater — een mengeling van gelach, gepraat, gezang, het gevloek der changeerders, de bevelende stem van regisseurs en tooneelmeesters en het geluid van de decorstukken, die zwiepend worden weggedragen en vervangen door anderen.

Raffles was hier nog slecht twee keeren geweest, en toch kende hij in dien doolhof van gangen, portalen en trappen den weg, alsof hij ze zelf gebouwd had.

Hij liep ongeveer vijf minuten zoekend rond, scherp uitziende, en beantwoordde nu en dan met een vriendelijk maar afwijzend woord de vragen van hebzuchtige dansmeisjes, die in den rijzigen Engelschman een willig en rijk offer meenden te mogen zien.

Er waren wel eenige heeren die de meisjes goed schenen te kennen, maar de gezochte was niet onder hen.

Maar toen zij zoo langs de straat liepen, die naar de kleedkamer van de girls voerde, werden zij daar gepasseerd door een grof gebouwd man, van een jaar of dertig, meteen nek van een stier, een rood gezicht, waarin zwarte, al te groote oogen schitterden, sterk gegomd haar, zwart als ravenvleugels, en die waarschijnlijk door een van de beste kleermakers van New York gekleed werd.

Raffles stootte Brand onmerkbaar met den elleboog aan, en fluisterde heel zacht, nauwelijks zijn lippen bewegend:

— Herken je hem? Dat is nu Mike Puddler, bijgenaamd de Koning der Smokkelaars, en die er prat op gaat, dat de politie hem nog nooit in de kraag heeft kunnen vatten! Hij moet een zeer slimme en toch ondernemende rakker zijn, glad als een aal, en die vele vrienden moet hebben onder het lagere politiepersoneel.

— Ik geloof dat hij niet heel erg in zijn humeur is! zeide Brand zacht. Zeker tegenslag in zaken gehad!

— Of in de liefde! voltooidde Raffles den zin. Mike stond boven aan de trap stil, steunde

zijn zware vuisten in de zijde, en keek met duister blik naar beneden, naar de girls, die zich allen reeds verkleed hadden, en nu op hun plaats zaten, zooals het strenge voorschrift luidde.

De twee vrienden zagen hoe hij zacht en snel iets tot de zwijgzame kleedster zeide, met haar houten gezicht, die daarop bevestigend knikte, de trap afgang, door de kleedkamer liep, een meisje met goudblond haar op den schouder tikte, en een paar woorden tot haar sprak.

Zonder iets te zeggen stond het blonde kind op, en verliet de kleedkamer door een deur heel achterin.

Niets daarvan was aan het oog van Raffles ontgaan, al hield hij zich schijnbaar alleen maar bezig met hetgeen voorviel op het tooneel, waarvan men, op de plek waar de twee vrienden stonden, een zeer klein gedeelte kon zien.

Tooneelknechts liepen haastig heen en weer, voortgejaagd door de snauwende bevelen van een tooneelmeester, die weer beefde voor het gezag van den tweeden regisseur — en zoovoorts tot den machtigen, heerschzuchtigen directeur Manasse.

Mike was zelf weggeslenterd met de handen in de zakken, en Raffles maakte zich gereed, hem op eenigen afstand te volgen, toen Brand plotseling zijn arm greep, en zijn aandacht met een enkelen oogwenk vestigde op een langen in een overjas gestoken heer, die wat rondslenterde achter het tooneel, als iemand die daar thuis hoort.

— Daar is hij! Daar is Andy Howell!

Raffles beet zich op de lippen, en scheen een oogenblik in tweestrijd te zijn.

Toen zeide hij kortaf:

— Hij loopt niet weg! Overigens — blijf jij hier, en houd hem in het oog! Ik moet zien wat die zwarte kerel gaat uitrichten. Ik vertrouw de zaak volsterkt niet. Ik weet dat hij om dat meisje heendraait — Mabel Holdrup heet zij!

Hij had zich al afgewend, toen hij bemerkte dat er een kleedkamerdeur openging, en de groote, rosblonde vrouw te voorschijn trad, die onmiddellijk den man met de overjas met twee spitse blanke vingers bij een jaslapel greep, en op een driftigen, radden toon tegen hem begon te praten.

Bijna op hetzelfde oogenblik kwam er een groote, sterk gebouwde man aanwandelen, wiens komst Brand onmiddellijk verschrikt deed fluisteren:

— Dave Carroll!

— Ja, het is onze brave en raakschietende detective! zeide Raffles glimlachend. Nu, hij zal mij wel niet herkennen, maar het is toch beter, als ik maak dat ik wegkom. Let goed op wat er gebeurt!

— Waarschijnlijk komt hij hem arresteeren! meende Brand.

— Daar handelt hij volstrekt niet naar! Kijk maar, hij staat gemoedelijk met Howell te babbelen! Maar het is mogelijk dat zijn houding nog verandert! Let dus op dat drietal! En wacht hier — ik denk wel dat ik spoedig weer terug ben!

Raffles moest zich haasten, want van Puddler was al niets meer te zien.

Hij zag zijn breeden rug opnieuw, aan het einde van een lange, wit gepleisterde gang, en wel juist op het oogenblik, dat hij een deur opende, en binnentrad, zonder links of rechts te zien.

Het was duidelijk dat hij in de uitgestrekte gangen en ondergrondsche zalen van het groote gebouw evengoed den weg wist als in zijn eigen huis.

Raffles was dadelijk op zijn hoede geweest, en hield zich, alsof hij een sigaret onstak. Hij liep nu haastig verder, zijn schreden zoo goed mogelijk dempend op den hardsteenen vloer, totdat hij voor de deur stond, waardoor hij Mike had zien binnen gaan.

Het was een zware, zeer stevige deur, en toen Raffles heel voorzichtig aan den knop draaide, trokken zijn wenkbrauwen zich samen — Mike had de deur van binnen op slot gedraaid of grendeld.

Raffles zochtte zich weer op, en dacht na. Hij zelf had een studie van dit ingewikkelde huis gemaakt, en hij poogde zich nu te herinneren, welk vertrek het kon zijn, waar Mike zooeven was binnen gegaan.

Toen verhelderde zich zijn gezicht. Hij wist nu dat de deur geen grendels had, maar wel een slot. Beiden had hij zeker kunnen overwinnen, maar grendels namen meestal meer tijd in beslag, tenzij men van te voren had uitgemeten, waar zij zich bevonden, zooals Raffles dat in tiental malen in zijn gevaarlijke carrière had kunnen doen.

Hij keek haastig terzijde, zag echter niemand. En haalde het kleine, fijne instrumentje voor den dag, dat hij zelfs hier te New York vervaardigd had uit hard staal, en begon er het slot mede te bewerken.

Tien seconden later liet zich een tamelijk harde knap hooren en Raffles deed zeer snel

de deur open in de stellige verwachting, dat men het geluid daarbinnen gehoord moest hebben.

Hij zag echter niemand, en hij begreep ook dadelijk, waarom het geluid onopgemerkt voorbij was gegaan.

Het vertrek waarin hij nu binnentrad, helder verlicht, was geheel ledig. Tegenover de deur hing een zeer zwaar gordijn, en daarachter hoorde hij een luide stem van een man, die zich blijkbaar opwond, en met veel overtuiging en overredingskracht sprak, terwijl een andere veel zachtere en verschrikte stem zwakke tegenwerpingen maakte.

Raffles trad haastig naderbij, en hoorde juist de man zeggen, met iets dreigends in zijn stem:

— Maar je schijnt in het geheel niet te beseffen, baby, hoever mijn macht gaat! Ik moet je zeggen — zooiets is mij nog nooit overkomen. Dat ik — ik, Mike Puddler, een vrouw moet smeecken, een simpel koormeisje. Het is mij nog nooit gebeurd! Ik ben er ook niet aan gewend, en ik waarschuw je, dat ik die rol ook niet lang zal volhouden! Ik begrijp je niet! Je wijst rijkdommen van de hand, die ik je in je schoot wil werpen! Je hebt me mijn parelen, alsof het vodden waren door de oude Marsh laten terugbrengen. Ik verdraag dit niet langer! Ik heb je verzocht hier te komen — — —

— U heeft me bedrogen! riep een meisjesstem heftig. Marsh zei mij, dat ik bij den directeur moest komen! Als ik verwacht had, U hier te vinden, was ik nooit gegaan! En laat mij er nu uit — de pauze is zeker bijna afgelopen, en ik word beboet als ik niet op tijd in de rij sta!

— Je blijft hier! hernam Mike ruw. Ik begin mijn geduld te verliezen! En ik zeg je, dat je me niet kent, als je gelooft, dat ik als een zoete jongen ruim baan zal maken, en je zal prijsgeven. Zoodra ik je zag, ben ik verliefd op je geworden, en ik zwoer mezelf, dat je mij zoudt toebehooren!

— Ina is uw vrouw! riep de stem weer.

— De man lachte bulderend, en herhaalde:

— Mijn vrouw? Hoe kom je bij die dwaasheid? Ze is een tijdlang mijn vriendinnetje geweest, en anders niet!

— En ik? Wat zou ik worden? vroeg een trillende stem. Ga van die deur weg — ik wil eruit!

— Neen poesje! Neen! worstel niet — want zoo maak je het nog maar erger, tenminste

voor je zelf! Ik vind het heerlijk, als ik je in mijn armen voel tegenspartelen — je jonge, lenige lichaam in mijn macht heb — — —

Op dat oogenblik sloeg Raffles het gordijn terzijde, en vroeg vokomen kalm:

— Hindert deze man U, Miss Haldrup? Wilt ge mij toestaan U van hem te bevrijden?

Maar Mike had zelf reeds in zijn schrik en woede, den greep van zijn groote, ruwe handen wat lossier gemaakt, en het doodsbleeke meisje had zich onmiddellijk bevrijd, en snelde instinctmatig op Raffles toe, die haar echter onmiddellijk terzijde van zich schoof, en zeide:

— Pas op! Belet mij niet, dat ik hem goed in het oog houd! Ik ben even lief met een pas gevangen tijger, samen in een hok! Maak dat gij weg komt, denk om de boete!

— Ik dank U, mijnheer — ik — — — begon Mabel, maar haar stem verstikte in haar keel, en zij vluchtte haastig weg, achter hem om, langs het gordijn, en door de zoo handig geopende deur.

Mike was vaal bleek geworden en kwam, dreigend, en met de handen in de zakken op Raffles toe, dien hij van het hoofd tot de voeten mat.

— Waar bemoei jij je mee? vroeg hij toen langzaam.

— Wel met de zaken van een onschuldig meisje, dat er zich niet zelf mee bemoeien kan — tenminste niet op de goede wijze! antwoordde Raffles rustig.

— Hoe ben je hier binnen gekomen?

— Door de deur?

— Welzoo — door de deur? Een deur die op slot was? hernam Mike weer, steeds even langzaam, dat is heel vreemd! Dat geeft heel wat te denken!

— Denk er maar van wat je wilt, Mike Puddler! Het is mij volkomen onverschillig. Maar het is mij daarentegen volstrekt niet onverschillig, wat er met de kleine Haldrup gebeurt! Neem je dus in acht, en drijf deze zaak niet verder, of ik zou me verplicht zien, je de klauwen af te snijden. Neen, houd je handen in je zak stil, en probeer maar niet, je proppenschieteer zoo te draaien, dat je mij door je zak heen kunt neerschieten! Denk je soms met een zuigeling te doen te hebben? Neem je handen uit je zakken!

Met een valsch licht in zijn oogen nam Mike heel langzaam de linker hand uit zijn zak.

Raffles hield hem scherp in het oog. ongeveer een meter van hem afstaande.

Hij zag hoe de rechter hand nog altijd

doende was, een kleine browning zoodanig te draaien, dat de monding van het wapen in de richting van zijn tegenstander wees.

Toen haalde Raffles de schouders op, en sloeg den ander met een bliksemsnellen slag neer.

En het was een slag die aankwam, want Mike sloeg om als een gevelde eik en kwam toen in een hoek terecht, met een dichtgebeukt oog.

Lang voor hij duizelig weer kon overeind krabbelen had Raffles zich weer naar het tooneel gespoed. De inspicient stond al klaar om op de bel te drukken. Raffles wenkte Mabel, nog voor hij op Brand toetrad, en toen het meisje bedeesd naderbij kwam, zeide hij zacht en vlug:

— Ontloop dien man zooveel gij maar kunt, juffrouw Mabel! En als het even kan — zeg dan dit geheele, voor U volmaakt ongeschikte beroep vaarwel! Ik wil U daar graag bij helpen. Hier is mijn kaartje, gij zult er mijn adres op vinden. Zie een vriend in mij, daar kunt ge het best mijn hulp van zoeven mee beloonen. Hebt gij ouders?

— Een moeder, mijnheer! antwoordde het meisje zacht, het kaartje tusschen haar vingers omvouwend.

— Dan kom ik U zoo spoedig mogelijk opzoeken! Tracht iets anders te vinden! Hebt gij hier geen vrienden?

— Neen, behalve Laura — die houdt van mij, en ook de portier! voegde zij er met een lachje aan toe. Hij kan U ook mijn adres wel geven!

Op dat oogenblik ratelde de bel, en als een troep vogeltjes, opgejaagd van een tak, vlogen de meisjes naar het tooneel.

Raffles keek ze even na, stapte op Brand toe en vroeg:

— Wel?

— Wel — niets! antwoordde Brand mismoedig. Dave Carroll is bedaard weer weggekuierd, juist zooals hij gekomen is, na een beetje te hebben staan praten en lachen, met Andy Howell.

— Nu, dan is de schavuit op het oogenblik schotvrij! zeide Raffles schouderophalend. En dan zoekt Dave natuurlijk naar iemand anders.

— Dat is waarschijnlijk! En hoe is het jou vergaan?

— O, ik heb dien bruto moeten neerslaan! hij heeft een erg harde kop — mijn knokkels doen er nog pijn van! antwoordde Raffles onverschillig. Ik vreesde er al voor, dat hij het

op dat mooie, blonde meisje had voorzien. En zij wil hem niet, zooals ieder normaal mensch kon voorzien, maar hij neemt daar geen genoegen mee! Hij wilde haar dwingen, de schoft, naar hem te luisteren, en toen moest ik wel handelend optreden! Hij ligt nu ergens met een blauw oog. Laten wij niet meer over hem praten, Brand! Heb je Howell soms kunnen volgen?

— Tot aan de zaalingang. Hij moet nu ergens in een van de Loges zitten, dicht bij het tooneel. Hij heeft drie vrouwen bij zich — waarvan een onbekend, en de twee anderen daarentegen maar alte goed bekend.

— Mooi — dan hebben we wel een tien minuten vrij en zullen eens met den portier gaan praten, die een groot vriend en bewonderaar moet zijn van Mabel Haldrup!

De twee vrienden daalden een houten trap af en bereikten zoo de breede deur, waarboven het woord „Artisten — Ingang” was geschilderd. Vlak bij die deur was de kleine, glazen kooi van den ouden Drexler. Hij stond op den drempel van de buitendeur zijn pijpje te rooken.

In zijn loge lagen wel drie ruikers, met kaartje s erin — en veel beteekenende in vloei gewikkelde doosjes erbij. Op een rek stonden wel tien brieven. En in den versten hoek zaten, uiterst mistroostig, twee oude heertjes met

opgetrokken knieën op twee matten stoelen, als ruiende parkietjes op hun stokjes.

Zij waren beide in rok, beiden volkomen kaalhoofdig, en zij namen elkander nu en dan wantrouwend op. Ieder hunner had een zeer groote ruiker op zijn schoot.

— Is dat een variéténummer? vroeg Brand vol belangstelling aan den ouden Drexler, naar de beide zwijgende grijsaards wenkend?

— Neen mijnheer — maar het kon er een zijn! antwoordde de portier grimmig. Zij zijn rijp voor een crematorium, en zij loopen nog het jonge grut achterna. Als ik maar durfde, zou ik ze met een stok wegranselen!

Raffles had den ouden man onder den arm genomen, voerde hem een weinig terzijde, en begon:

— Juffrouw Haldrup zegt, dat je een van haar beste vrienden bent, Drexler! Is dat zoo? Stil maar, ik zie het al aan het schitteren van je oogen. Luister dan eens goed naar mij — en laat ik je van te voren zeggen, dat ik veel belang stel in dat jonge meisje — maar niet op de manier van die beide menschenwrakken daar in hun glazen kooitje!

En daarop begon Raffles op gedempten toon te spreken.

Weet U, dat de etiketten der DUBEC verpakking
recht geven op Kunstkleurenfoto's van Filmsterren in fraaie lijst?
Vraagt Uw winkelier of den fabrikant de voorwaarden

HOOFDSTUK III.

IN DE VAL.

Den volgenden dag had Raffles noodig, om tal van onderzoekingen te doen naar zekere personen, en toen hij er aan dacht, de oude mevrouw Haldrup te gaan opzoeken, was het daartoe veel te laat.

Niet zonder veel moeite had hij aldus de woonplaats weten te ontdekken van Howell. Hij was pas drie dagen te voren uit Chicago, waar hij waarschijnlijk lid was geweest van een bende, naar New York teruggekeerd, en nu een van de intimi te zijn van Mike Puddler, den smokkelkoning.

En Raffles had bij dat onderzoek gemerkt, dat de komst van Dave Caroll in het huis van Manasse toch niet zoo onschuldig en onbeteekenend was geweest, als Brand wel vermoed had, want hij zag den bekwamen detective voor een zeer kort oogenblik in een gewone taxi zitten, die een paar seconden stil stond tegenover het huis, waar Howell woonde, waarop het voertuig weer was verder gereden. Dave scheen dus ook een net te spannen, en den verloren zoon, zoeven teruggekeerd in den kring zijner vrienden, duchtig in het oog te houden.

Brand had intusschen het huis van Puddler eens in oogenschouw genomen. Eigenlijk had hij er twee. Een in Jefferson Street — dezelfde straat waarin het nachtlokaal van Manasse was gelegen — en dat hij als een soort van kantoor scheen te gebruiken, en dan een zeer fraaie villa in Brooklyn, aan de Franklin Street. Het was een tamelijk groot, oud huis, nauwelijks gemoderniseerd, maar met groote kamers, en daar scheen de heer Puddler van te houden. Het huis had een tamelijk grooten voortuin, en lag geheel afzonderlijk. Om van zijn woonhuis naar zijn werkhuis te kom, had Puddler aan een half uur genoeg.

De twee vrienden dineerden dien avond in een klein, pas geopend restaurant niet ver van Wallstreet, waar zich toen reeds de eerste duistere woken aan den finantieelen hemel begonnen samen te pakken, en vervolgens begaven zij zich naar hun eenvoudige kamers op de derde verdieping van een niet te duur pension in de onmiddellijke nabijheid van het Centre Park. Zij vonden daar Henderson, die reeds van het gebeurde op de hoogte was ge-

steld.

Raffles sloot zich onmiddellijk op in zijn kamer en zette zich daar aan een arbeid, waarvan alleen Brand kennis droeg. Hij voltooide daar een paar kleine instrumenten, uiterst fijn, en uit staal voor horlogeveeren vervaardigd, en werkte vervolgens aan een politiepenning, zoo verbluffend goed nagemaakt, dat zelfs Dave Carroll, die er toch verstand van had, gezworen zou hebben dat zij echt was. En toch werkte Raffles slechts naar een fotografische afbeelding van zulk een identiteitsbewijs.

Alles werd zorgvuldig opgeborgen, en toen 2as het half twaalf.

Juist op dat oogenblik ging met een schel geratel de telefoon.

Met eenige verbazing nam Raffles het toestel ter hand en luisterde :

Brand zag hoe zijn gelaat verbleekte, en hoe zijn oogen een harde, dreigende uitdrukking kregen.

Hij hoorde hem zeggen :

— Ik dank je, Drexler — ik ga de zaak onmiddellijk onderzoeken, zonder een seconde te verliezen !

Hij legde het toestel weer op den haak, en zei :

— Vrienden, wij moeten onmiddellijk aan het werk ! Het ergste is gebeurd — Mabel Haldrup is ontvoerd.

— Ontvoerd ? En niemand die het belet heeft ? schreeuwde Brand ontzet, zijn het daar dan allen lafaards en vijanden ?

— De meesten durven niet, Brand. Het is hun brood ! Daarenboven — het is niet met ruw geweld gebeurd ! Drexler zegt, dat er zoowat tien minuten geleden een auto is voorkomen rijden, en dat Mabel daarin is gestapt. Het was een gewone taxi. Zij had de wagen zelf van de standplaats laten halen.

— Maar om dien tijd was de voorstelling toch nog niet afgelopen ?

— Natuurlijk niet ! Maar haar moeder was plotseling ziek geworden — Drexler had zelf de telefonische mededeeling gekregen, en haar die overgebracht ! En Manasse gaf haar verlof dadelijk weg te gaan ! Dat heeft Drexler juist argwanend gemaakt, want Manasse is zoo

niet! Die zou zijn meisjes laten optreden, al was op dienzelfden dag hun vader begraven! De oude man ging combineeren, en vijf minuten later zat hij zoo in angst, dat hij mij waarschuwde! Dat was trouwens de afspraak, die ik gisteren met hem gemaakt heb. En hij heeft er goed aan gedaan. Ben je klaar? Op weg dan, en de hemel geve, dat wij niet te laat komen!

— Zullen wij de politie waarschuwen? vroeg Brand, naar zijn jas grijpend.

— Brand, maak mij niet dol! riep Raffles uit. Als je nog eens dat vervloekte woord in je mond neemt, snijd ik de vriendschapsbanden door!

De politie mag maar niet op zulk een vermoeden een particulier huis binnendringen! Mabel is meerderjarig ook! De politie — het is te dwaas om er aan te denken! Wij moeten dit zelve doen!

Onder het spreken hadden zij zich reeds aangekleed, en nu stormden de drie mannen de trap af.

In een naburige garage, die dag en nacht geopend was, stond hun auto. Zij sprongen er in, en Henderson nam achter het stuurwiel plaats.

De reus kende nauwkeurig de plek, waar het huis van Puddler gelegen was.

Hij voelde zijn slapen kloppen van woede, maar met weergalooze zekerheid stuurde hij den grooten, snellen wagen zoo snel hij maar kon door de nog drukke straten van Manhattan, reed over de Williamsburg Bridge, en kwam zoo in Brooklyn.

De auto raasde hier met een vaart van tachtig mijlen langs Kent Road en een kwartier later reeds bereikten zij het begin van de Franklin Street.

Op den hoek van Banker Street riep Raffles door de spreekbuis, dat Henderson moest stoppen.

— Denk je gewoon aan te bellen? vroeg Brand.

Raffles keek hem strak aan, en zeide toen:

— Ik zal aanbellen, ik zal den buttler zeggen, dat ik mejuffrouw Haldrup kom afhalen, en hij zal mij aanstonds naar zijn meester brengen, die mij met een hoffelijke buiging zijn verontschuldiging zal aanbieden, omdat hij mij zooveel moeite veroorzaakt heeft, en dan zijn lieve gast zal roepen! Komaan Brand, gebruik je verstand! Het is wel duidelijk, dat jij nog niet goed weet, wie Mike Puddler eigenlijk is! Een man die voor niets terugdeinst, als hij een doel wil bereiken. En die mij natuurlijk niet eens zou binnen laten! Bovendien is hij er na-

tuurlijk op voorbereid dat er ongewenschte gasten zullen komen.

— Maar wat dan?

— Wij moeten natuurlijk ongemerkt zien binnen te dringen! Wij moeten hem trachten te overvallen. James, jij wacht op deze zelfde plek met den wagen. Je kunt van hier het huis duidelijk zien. Maar wacht eens — je zoudt hier onmogelijk een sein kunnen hooren! Rij dus nog wat dichterbij. Zoo is het goed! Je ziet dat de achterzijde van het huis volkomen donker is, Brand. Daar moet het gewaagd worden! En laat ik je een ding zeggen — begin met te schieten, en denk er pas later over, of het wel noodzakelijk was! Anders kon je wel eens nooit meer gelgenheid krijgen, om er over te denken! Men is in de omgeving van Mike buitengewoon snel met zijn schietwapen — en men weet er mee om te gaan! Knoop dat in je ooren! En jij, James — opgelet!

De auto stond op een donkere plek, dicht bij het trottoir, en in een straat, zoo stil, dat het parkeeren er ten allen tijde geoorloofd was.

Raffles en Brand behoefden slechts die straat over te steken om den voet te bereiken van een ongeveer twee meter hoogen muur, bijna zes meter lang, en die waarschijnlijk een soort van binnenplaats tusschen twee huizen afsloot van de straat.

In het tegenover liggende huis waren de lichten niet gedoofd, maar Raffles wilde het er toch op wagen.

Er liepen echter vrij wat menschen door de Franklin Street, en een toevallige blik terzijde kon alles aan het licht brengen.

Men klautert zelfs in die stille wijk op dat uur van den nacht maar niet ongemerkt over een muur van twee meter hoogte!

Maar toen kreeg Raffles een goeden inval. Hij liep weer op de auto toe, en sprak even met Henderson.

Het trottoir langs den muur was zeer breed, en wat verder, omstreeks zeventig of tachtig meter, bevonden zich de breede deuren van een groote garage.

Daar stonden ook twee of drie auto's op het breede trottoir, en klaar om binnen te rijden.

Het zou dus niet opvallen, als een wagen hier over een korten afstand het trottoir bereed.

En daarop bouwde Raffles zijn plan.

De auto reed een weinig terug, nadat de twee mannen er weder in hadden plaats genomen. Toen kwam zij weer aanrijden, en beschreef een kleine bocht op het trottoir. Daarbij moest zij natuurlijk vlak langs den muur rijden.

En van dat oogenblik maakten Raffles en Brand gebruik, terwijl de wagen heel langzaam reed, op den rand van het geopende portierraam te gaan staan, vanwaar zij heel gemakkelijk en ongezien vliegenvlug over den rand van den muur konden wippen.

En zij waren er zeker van, dat niemand iets van hun overklimmen bemerkte had.

Zij bleven een oogenblik staan luisteren aan den voet van den muur, terwijl zij voorzichtig het gruis en stof van hun regenmantels klopten.

Geheel donker was het hier niet, want een flauw schijnsel uit het huis aan de overzijde belichtte de binnenplaats, en geheel stil was het ook niet, want men hoorde van verre de vage geruchten van de wereldstad.

Duidelijk konden Raffles en Brand het knarsen hooren van de wielen der grootte Streetcars over de geweldige, stalen brug, die tusschen Manhattan en Brooklyn is geslagen.

Na eenige minuten te hebben gewacht slopen zij met groote behoedzaamheid op het huis toe, waar Mike Puddler woonde. Het had maar twee verdiepingen, in tegenstelling met het tegenoverliggende huis, dat er door de binnenplaats van gescheiden was, en dat zeven verdiepingen telde.

Het huis was oud, zonder echter in het minst bouwvallig te zijn, en werd uitstekend onderhouden.

Het scherpe oog van Raffles bemerkte in een hoek van de binnenplaats een klein gebouwtje, naar alle waarschijnlijkheid een garage die met zijn beide groote deuren uitkwam op een zijstraat, terwijl een tweede deur veel kleiner den chauffeur gelegenheid moest geven het huis binnen te gaan, zonder dat het daartoe noodig was, er eerst heelemaal omheen te loopen.

De garage had een plat dak, dat zich ongeveer ter hoogte van de kozijnen van de ramen op de eerste verdieping bevond.

Het gebouwtje stond er pas kort, want het zink van de smalle dakgoot glansde nog van nieuwigheid in het zwakke licht dat uit de achtervensters van het tegenoverliggende raam straalde.

Raffles had den toestand in een oogenblik opgenomen en zei nu fluisterend:

— Het komt mij voor, dat wij van de garage af het gemakkelijkst binnen zullen kunnen springen!

— Maar het huisje staat wel twee meter van den achtergevel af!

— Wij kunnen een ladder gebruiken! Ik

zie er daar een staan, die aan de burens toebehoort, denk ik. Hij kan ons ook goede diensten bewijzen om op het dak van de garage te komen!

Zonder iets te zeggen liep Brand op den ladder toe, en plaatte hem zonder eenig gerucht te maken tegen den dakrand van het, kleine, steenen gebouwtje.

De twee mannen klauterden vlug naar boven, en kwamen daar tot de onaangename ontdekking, dat het dak met grint bestrooid was, kerversch, en dat zeker gevaarlijk zou kraken.

Zij moesten dus met de grootste omzichtigheid voortgaan.

Raffles trok de ladder op, en legde hem nu zoodanig, dat het eene einde op het dak, het andere op een vensterkozijn kwam te liggen, ongeveer een halven meter hooger.

— Zet je voet op den onderste sport en houdt hem zoo tegen! beval Raffles zacht. Het raam heeft geen luik. Het zal niet lang weerstand bieden!

— Maar men zal je kunnen zien van de straat af! Wij moeten ons hier reeds bukken, om niet in het oog te vallen!

— Wij moeten het wagen, zeide Raffles kortaf. De plek is hier zeer donker. En een raam op de eerste verdieping is veiliger dan een deur gelijkvloers. — tenminste in een huis, dat door een man als mijnheer Puddler bewoond wordt. Pas op, daar ga ik!

Met de vlugheid van een kat schoof Raffles zich vooruit over den ladder, die door Brand werd vastgehouden, en geen halve minuut later verkondigde een nauwelijks hoorbaar geluid aan Brand, dat Raffles er reeds in geslaagd was, het raam te openen.

Hij zag hoe de zwarte gedaante in den regenmantel over de vensterbank verdween, en toen een wenkende hand.

Hij begaf zich nu zelf op weg, en had zich een oogenblik later bij Raffles gevoegd.

Het was zoo donker in het vertrek waarin zij waren binnen gedrongen, dat zij geen hand voor oogen konden zien.

Het eerste werk van Raffles was dan ook, het zware gordijn te sluiten, en daarop zijn zaklantaarn aan te knippen.

Zij bevonden zich in een tamelijk groot vertrek zonder bepaald karakter. De meubelen waren kostbaar, en er stonden wel zes tafeltjes met stoelen er omheen — waarschijnlijk was het dus een kamer waar gespeeld werd door de vrienden van Mike.

In gebogen houding stonden de twee mannen een oogenblik gespannen te luisteren, maar zij

vernamen niet het minste gerucht.

Het was in het huis zoo stil als in een graf.

Een onbehagelijk gevoel maakte zich van Brand meester. Die stilte joeg hem vrees aan.

Het was niet natuurlijk. Hij had verwacht rumoer te hooren, gelach, of misschien ook wel het jammeren van de kleine Mabel. Die stilte was onverklaarbaar. Of waren de muren en de deuren in dit huis zoo dik, dat geen enkele klank erdoor heen kon dringen ?

Hij keek naar de gedaante van Raffles, hoe die de zaklamp in alle richtingen hield, en den lichtbundel zoekend liet ronddwalen.

Een paar malen zag Brand de harde flikkering van zijn staalgrijze oogen.

De dunne lippen waren opeen genepen. Het gezicht stond strak als een masker.

Toen sloop hij over het dikke kleed naar een der twee deuren, welke het vertrek telde, en luisterde daar in gebukte houding.

Hij stak zijn hand naar de kruk uit — en toen vloog plotseling de deur open, het vertrek baadde eensklaps in licht, en in de breede gang stonden zeker wel zes of acht deftig gekleede heeren, allen met de browning in den vuist.

Drie hunner wierpen zich onmiddellijk op Raffles, die niet den tijd had gehad, zich tegen dezen onverhoedschen aanval te weer te stellen. en daarin belemmerd werd door zijn langen regenmantel.

Brand wilde te hulp snellen, maar met luider stem beval Raffles :

— Weg jij, Charley ! Haal de politie ! Ik ben geknipt !

Een bevel van Raffles was nooit door Brand in den wind geslagen.

Hij begreep ook, dat zij beiden onherroepelijk

verloren zouden zijn, tenzij hij onmiddellijk hulp ging halen.

Dranksmokkelaars van de soort van Mike telden het leven van anderen al heel gering.

Daar hij vlak bij het raam was blijven staan, had hij slechts een deel van een seconde noodig om weer naar buiten te komen. Hij nam een geweldigen sprong, die hem op het dak van de garage bracht, terwijl de schoten achter hem knalden.

Hij liet zich op den grond zakken, en ijldde op den muur toe.

Twee mannen die op het raam waren toegesnelde vuurden nogmaals op hem, maar het was te donker om goed te kunnen mikken.

Tot zijn geluk waren nu ook alle lichten in het andere huis gedoofd.

Onder normale omstandigheden had hij her zeker nooit kunnen doen, maar de angst voor het leven van Raffles gaf hem vleugelen, en h sprong als een kat tegen den muur op, wist den rand te grijpen, en werkte zich naar boven.

Een laatste kogel werd hem nagezonden, die fluitend langs zijn oor ging, en toen stond hij veilig aan de andere zijde, en zeide hijgend tot den ontstelden Henderson :

— Onmiddellijk een politieagent gehaald ! Henderson ! Of nog beter — een manschappenwagen opgebeld ! Het is nu niet meer alleen het meisje — het leven van Mylord is in gevaar !

En Brand stormde reeds naar de Franklin Street, in de richting van een agent, die daar rustig op en neer wandelde, en waarschijnlijk de schoten niet eens gehoord had — of wel het niet de moeite waard achtte, er veel aandacht aan te besteden !

DUBEC RECLAME

Thans worden uitgereikt: Mary Pickford, Betty Balfour, Claire Windsor en Constance Talmadge

Andere volgen

HOOFDSTUK IV.

HET HUIS DER MISDAAD.

Na den waarschuwenden kreet, het bevel aan Brand, verroerde Raffles zich niet meer en wachtte kalm. Hij zeide slechts :

— Mijne heeren, wat ik U bidden mag matig uw ijver ! Gij ziet wel dat ik mij niet verzet, en ik draag een dure, splinternieuwe regenjas !

Een man kwam vlak voor hem staan, met de roode knuisten in de heupen gesteund, dien hij onmiddellijk herkende als Mike Puddler in hoogsteigen persoon. Er lag een valsche uitdrukking in de oogen van den kerel, toen hij langzaam begon :

— Ei, kijk eens aan ! Deze heer komt mij niet onbekend voor ! Ik geloof dat wij elkander al eens vroeger hebben gezien ! Ik ben de heer des huizes, mijn waarde ! Is het onbescheiden als ik vraag, hoe gij hier zijt binnen gekomen — en met welke reden ?

— Nu, dat is dunkt mij duidelijk ! antwoordde Raffles schouderophalend. Wat het eerste betreft, zal een blik op het venster U veel verklaren ! En wat het tweede aangaat — gij weet dat evengoed als ik ! Wij kwamen om de kleine Mabel Haldrup te redden ! We weten dat ze hier is !

Mike wierp zijn kleine browning een paar malen om en om op de palm van zijn hand, keek Raffles toen op een eigenaardige wijze aan, en zei langzaam :

— Je vergist je vriend. Die jonge dame is niet hier. Laten wij over iets anders spreken. Je geeft zeker wel toe, dat ik het volste recht zou hebben gehad, je als een gemeenen inbreker overhoop te schieten ?

— Ik moet wel ! antwoordde Raffles laco-niek. Geloof je, Mike, dat je ons zou hebben toegelaten, als ik eenvoudig had aangescheld ?

— Dat is niet waarschijnlijk ! antwoordde de smokkelaarskoning koeltjes. Je behoort niet tot mijn vriendenkring. Ik geloof ook niet dat ik je daarin zou toelaten. Het is vreemd, dat ik zoo stellig den indruk krijg, je al eens eerder te hebben gezien !

— Zeker, in het theater van onzen weder-zijdschen vriend Manasse !

— Neen — daarvoor ! Vroeger !

Mike had langzaam gesproken, en keek Raffles onophoudelijk aan, als iemand die al zijn best doet, zich iets te herinneren.

De anderen schenen ongeduldig te worden, en een hunner vroeg :

— Wat moeten we met hem aanvangen, Mike. Het water in — of inviteer je hem op ons souper.

— Wel we zouden die twee dingen misschien kunnen combineeren ! antwoordde Mike met een wreed lachje.

Plotseling wendde hij zich weer tot Raffles en vroeg dreigend en kortaf met zijn gezicht vlak bij den gevangene :

— Wie ben jij ? Politie ? Ben je een nieuwe ? Waar steek je je neus in ? Weet je waar je hier bent — en dat ik een vrijbrief heb ?

Raffles kende maar al te goed de betekenis van dat woord. Mike genoot de hooge bescherming van een of anderen inspecteur van politie, die hem de hand boven het hoofd hield.

Dave was een van de weinigen, die zich nooit aan het verbod had gestoord, het mijnheer Puddler niet lastig te maken, die „volkomen onschuldig en een zeer fatsoenlijk man was” naar de inspecteur verzekerde. Maar Dave zou nooit iets bereiken, tenzij hij met deugdelijke bewijzen aankwam.

Een vrijbrief was een zeer machtig wapen in de hand van een schatrijken smokkelaar.

En de onbeschaamdheid, waarmee deze kerel daarop pochte, was wel een bewijs, welk een vreeselijke toestanden er heerschten in de groote steden van Amerika, als gevolg van een wet, die aanvankelijk bedoeld was om de menschheid in de Vereenigde Staten tegen hun eigen hartstochten te beschermen !

— Ik ben niet van de politie ! antwoordde Raffles langzaam. Ik had alleen maar gehoord, dat je een onschuldig meisje tegen haar zin hebt ontvoerd of met bedrog hier hebt gebracht, ik ben haar vriend, en ik kwam hier om haar te redden !

Een van de mannen, die Raffles zoo slim hadden overvallen, was eens naar het raam gedrenteld, had het venster aandachtig be-

keken, kwam nu terug, en zei droogjes :

— Beroepswerk, Mike! Zoo mooi heb ik nog nooit een raam zien openmaken! En je weet dat ik er verstand van heb!

De oogen van Mike gingen wijd open, en Raffles zag het woelen van zijn gedachten achter zijn laag voorhoofd.

— Welzoo — menschen van het vak? Maar voor den duivel — als dat zoo is — — — en die tronie die ik meer gezien heb — — —

Eensklaps kwamen zijn witte tanden te voorschijn tusschen de dikke lippen, hij siste iets dat niet te verstaan was, dacht een oogenblikje na, en zei toen schijnbaar vroolijk, maar met een valschen klank in zijn sem :

— Nu, wie je ook bent — je blijft voorloopig mijn gast! Jongens, doorzoekt hem, en laat vooral niets in zijn zakken zitten, voor ik het gezien heb! Daar begin ik met mijn opsomming! Een browning van klein kaliber! Nu, wie draagt geen wapen in New York? Een zilveren etui met sigaretten. Een sigarenaansteker. Een fijn zakdoekje — dat heeft alles niets te beteekenen! Maar hier — een bosje gewone sleutels — en dan een bosje sleutels, die alles behalve gewoon zijn! Loensche kienen — en van het fijnste soort! Jim, daar zal je hart wel bij open gaan, oude schelm! Heb jij ooit een Franschman zoo fijn bewerkt gezien? Een deze loopertjes — Man, het is horlogemakerswerk!

De man die naar het venster was gegaan, en die zooeven was aangesproken, had de fijne instrumenten tusschen zijn grove vingers genomen, bekeek ze met het oog van den kenner en zei toen grijnslachend :

— Mijn compliment, maat! Ik ben ook van het vak geweest, voor ik het verruilde met — nou ja, iets anders! Bliksems, jij kent het! Goudsmidswerk! Lang in de bajes gezeten? Mike, ik lach me dood, als ik er aan denk, dat mijn collega bij jou iets op den kop kwam tikken! Ik kan niet kwaad op hem zijn! Onmogelijk! Met den besten wil niet! Makker, geef me de vijf! En heb je geen galf bij je?

— Jij praat te veel, Jim! zeide Mike grimmig. Jij kletst weer van alles aan elkaar, endaar houd ik niet van! Houd nu je snater maar!

Jim kroop verschrikt in elkaar, maar nog altijd met een blik van bewondering in zijn oogen.

De zakken van Raffles waren nu allen leeg gehaald. Geen oogenblik zag hij minder dan drie revolverloopen op zich gericht. Hij wist wel dat aan tegenstand niet te denken viel, en dat hij bij den eersten stap of verdachte beweging

een paar kogels in het lichaam zou krijgen.

Mike stond op zijn teenen voor hem op en neer te wiegen, zachtjes fluitend, en geen oog van hem afwendend, en toen het onderzoek was afgeloopen zeide hij, de oogen half dicht knijpend :

— Zooals gezegd dus — je bent voor van nacht mijn gast, mijnheer..... dinges! Je naam wil je niet noemen?

— Noem mij Brown! zeide Raffles op zijn beminnelijksten toon!

— Prachtig! voorloopig zal het Brown zijn! zeide Mike met goed gespeelde jovialiteit, maar met een dreigend, somber licht in zijn donkere oogen. Je blijft dus mijn gast?

— Dat is te zeggen — tot de politie is gekomen!

Mike keek Raffles met een blik vol ongeloof en spot aan, en zeide toen lachend :

— Je maakt gekheid! Veronderstel dat je vriend een paar agenten kan hier brengen! Wat verwacht je dan van hen?

— O, misschien zullen ze me arresteeren — maar ze zullen ook het meisje bevrijden!

— Maar dan zouden ze het moeten vinden! zeide Mike, nog steeds lachend. En ze zullen het niet vinden!

De twee mannen keken elkander een oogenblik zwijgend aan, Raffles met de diepste verachting in zijn blik, bleek en hooghartig, Mike met valschen spot en wraakzucht.

Na een oogenblik zeide de laatste :

— Sluit hem voorloopig maar op, jongens, je weet wel waar! En stevig hoor! Ik zoek nog altijd in mijn hersens — ik denk dat ik van nacht nog vind — en als ik gevonden heb wat ik zoek, dan mag deze mijnheer wel aanstalten maken om voor zijn ziele heil te bidden, want dan geef ik geen cent meer voor zijn leven! En die mooie, glinsterende instrumentjes hebben mij al een aardig eindje op weg gebracht! De meester zal er van ophooren! Die zal in zijn handen wrijven — als ik zeker weet wat ik nu nog maar vermoed! Vooruit, weg met hem!

Raffles werd door zes handen aangevat, die hem de kamer uitdrongen, snel met hem door een vrij lange gang gingen, hem dwongen een trap af te dalen, nogmaals een gang volgen, en ten tweede male een trap afgingen, nadat een zware deur geopend was.

Raffles begreep dat zij nu onder den grond moesten zijn. Men liep door een smalle, gepleisterde gang, bij geen ander licht dan dat van twee zaklantaarns, en hij telde wel zestig treden, voor het troepje tenslotte stilstond

naast een ijzeren deur, die Mike zelf met behulp van een zwaren sleutel opende. Raffles zag dat de deur twee zeer zware grendels had, en wonderlijk veel geleek op de deur van een gewoon cachot.

Hij werd een tamelijk ruim keldervertrek binnen geduwd, waarin een absolute duisternis heerschte, en waar het muf rook naar grondwater en aarde.

Mike had een lantaarn gegrepen, richtte den lichtbundel op het gelaat van Raffles en zeide afgemeten met grooten nadruk:

— De politie komt nooit hier, amice Brown! Zij komt niet verder dan ik zelf toesta! Wij gaan nu aan ons souper — mijn vrienden en ik, maar ik beloof je dat ik helder genoeg zal blijven, om over jou zaak na te denken! En van den uitslag zal het afhangen, of je hier nog ooit uitkomt!

En met die woorden wendde hij zich om en voegde zich bij zijn vrienden, die lachend en zachtjes fluisterend reeds op den gang stonden.

De deur viel met een dreunenden slag in het slot, en Raffles hoorde er de twee zware grendels voorschuiven. Van de voetstappen die zich verwijderden vernam hij echter niets meer.

Het was volkomen stil.

— Neen, — toch niet geheel en al! Want toen Raffles zoo onbeweeglijk stond te luisteren, in de meest volslagen duisternis die men zich denken kan, vernam hij twee geluiden, duidelijk van elkander te onderscheiden.

Het eerste was een zeer zacht geritsel, alsof de wind door een hoop dorre bladeren speelde — En Raffles wist dat het ratten waren. Het tweede geluid was een eentonig, dof gemurmel, dat hij eerst niet kon verklaren, totdat het plotseling tot hem doordrong, dat het van onder zijn voeten kwam.

En toen begreep hij het ook onmiddellijk. Het was het murmelen van water!

De kelder was zeker boven een zijtak van East River gebouwd — wie weet een buiten gebruik gesteld riool!

Hij stampte op den vloer. Die was van hout. De muren echter voelden bij aanraking hard en klam aan. Zij waren van steen, en met betonspecie bepleisterd — Niet het geringste schijnsel drong in de vreeselijke duisternis door. Een venster was er dus blijkbaar niet.

Raffles begon tastend naar de deur te zoeken.

Zijn vingers gleden over het gladde, harde metaal. De deur bleek zoo goed passend in de posten te sluiten, dat hij zelfs zijn nagel niet tusschen een van de reten kon steken. Hij begon

van de deur af in het rond te loopen, en toen hij ze op nieuw bereikte, had hij niet meer dan twee en twintig schreden gedaan, waaruit hij afleidde, dat de kelder op zijn hoogst twee en een halve meter lang, en twee meters breed kon zijn.

Twee malen had zijn gelakte schoen iets ontmoet — dat leefde, en piepend wegsprong.

Toen hij weer bij de deur was, zocht hij met een hand steun bij den muur, en ontdeed zich met de andere van een zijner schoenen. Hij trok voorzichtig aan een der hakken — en nam uit de holte, die aldus vrij kwam, een zeer klein doosje met eenige lucifers, een klein kaarsje, de helft van een kerstboomkaars, en nog een paar andere, zeer kleine voorwerpen, zorgvuldig in vloeipapier gewikkeld.

Hij begon met de kaars aan te steken, en die met een weinig was in het midden van den vloer neer te zetten. Hij moest even met de oogen knippen, voor hij aan dat plotselinge licht gewend was.

Toen nam hij zijn omgeving eens goed op.

De kelder was inderdaad niet grooter dan hij had vermoed, maar zeer hoog, zeker wel zes meter. Het was een soort van koker.

Hij bekeek aandachtig den vloer, en bij een der zijmuren stond hij plotseling stil. De houten vloer sloot hier niet volkomen bij den zijmuur aan maar vertoonde een kier van een paar centimeters.

Op die plek was het zachte gemurmel van het water het beste te hooren.

Raffles raapte een stukje kalk op, dat van den muur was gevallen, en liet het door den reet vallen.

Het duurde wel twee tellen, voor hij het steentje met een zwak plofje in het water hoorde vallen.

Raffles bleef nog een oogenblik in dezelfde houding staan, en haastte zich naar de deur toe.

Hij had de fijne instrumentjes uit den hak van zijn schoen ter hand genomen, maar op den eersten blik zag hij wel, dat het schier onmogelijk zou zijn, die zware deur te openen met die fijne dingen.

Het slot was aan den kant van de cel geheel afgesloten met een stalen plat, en hij had wel een half uur noodig alleen om de schroeven uit die plaat los te krijgen, zoodat hij bij het slot kon komen.

Maar bij zijn eerste poging om dit aan te tasten zag hij wel, dat hij voor een onuitvoerbare taak stond — het was een slot van de aller-

nieuwste vinding, waarop de nietige instrumentjes, die hij in zijn zak had kunnen verbergen niets zouden vermogen.

Toch bleef hij doorwroeten, in zijn behoefte om iets te doen, en voortgezweept door een besef van gevaar, dat naderde, en waarvan hij den aard alleen nog maar vaag vermoedde.

De wijze waarop Mike hem zooeven had aangezien, had hem doen begrijpen, dat de schurk iets doorzien had van zijn ware karakter.

Raffles trad niet voor de eerste maal handelend op te New York, er waren beruchte bandieten, die met hem op een onaangename wijze in aanraking waren geweest, die hem misschien niet eens van aangezicht tot aangezicht hadden gezien, maar die zekere bijzonderheden van hem wisten, die hem zoude verraden, zoodra zij weer tegenover hem stonden. Dat hij hier was binnengedrongen om een meisje te redden— dat behoefde hem nog niet bekend te maken, want ook andere mannen zouden in staat zijn tot zulk een daad.

Het was de wijze waarop hij binnenshuis was gekomen!

En hij was toch ook weer geen gewone, ordinaire inbreker, dat moest Mike ook gezien hebben!

En Raffles wist — zelfs een spoor van twijfel zou voor den smokkelaar voldoende zijn, den man daar beneden in zijn huis naar de andere wereld te zenden.

Op de hulp der politie rekende de gevangene in het geheel niet. Zeker waren er duizenden plichtgetrouwe mannen onder, maar er waren ook vrienden van Mike bij, die hem niet in den steek zouden laten.

Terwijl hij dit alles bedacht werkte Raffles ijverig voort, tot een van de kleine instrumenten in het slot afbrak.

Hij nam een ander en ging voort, wetend dat zij hem niet konden helpen, en toch voortgaande al ware het slechts om zijn geest bezig te houden.

En plotseling, juist toen hij hoopte, dat misschien het slot zou bezwijken, en hij dus alleen de grendels behoefde door te zagen, werd het duister om hem heen — het kleine, dunne waskaarsje was opgebrand!

Langzaam trok Raffles het instrument terug, deed het op den tast in de holle hak, trok zijn schoen weer aan, en wachtte rustig met het fatalisme van een Oosterling.

Hij stond stil voor de deur, toen hij eensklaps de gewaarwording kreeg van een lichten schok, die begon bij zijn voeten, en heel kort

duurde.

Het was dezelfde gewaarwording als men krijgt bij het plotseling aanzetten van een tram.

Tegelijkertijd hoorde Raffles een zwak knarsend geluid, en een gonzenden toon, alsof er een motor aan den gang was. Hij aarzelde geen oogenblik in de vaststelling van den aard dezer geluiden.

Hij knielde neer en kroop naar den rand van den vloer. Daar tastte zijn hand naar de smalle reet.

Zij was breeder geworden!

En nog voortdurend nam zij in breedte toe! Het ging heel, heel langzaam — met een martelende, ijzingwekkende langzaamheid! Er waren zeker wel tien minuten verloopen, en toen was de vloer pas een hand breed verschoven!

Raffles ging zijn lucifers zoeken, streek er een aan, en belichtte den steenen koker, daar beneden.

De wanden waren volkomen glad, en heel ver beneden zag hij de duistere spiegeling van het zwarte, zacht murmelende water.

Hij was een uitmuntend zwemmer, maar hij begreep wel, dat daar omlaag geen ontkomen mogelijk zou zijn. Mike zou er wel voor gezorgd hebben, dat de koker geen uitgang had, nergens!

De lucifer doofde uit, en de duisternis leek nog zwarter. En Raffles begreep, dat hij verloren was, indien er geen wonderen gebeurden indien Brand en Henderson niet spoedig kans zagen, in het huis door te dringen, de bende te overvallen, en, wat het voornaamste was, tijdig deze cel te ontdekken!

Hij zou daar beneden een uur, twee uren misschien kunnen rondzwemmen, maar dan zou de benauwde lucht daar beneden hem zeker verstikken.

Nadat er nogmaals vijf minuten verlopen waren, kreeg Raffles den indruk dat de vloer sneller verschoof dan in het begin. Hij stak nogmaals een lucifer aan. Inderdaad, de afstand tusschen het einde van den vloer en den zijmuur bedroeg nu bijna zeven decimeters! Aanstonds zou hij de deur naderen! En over een kwartier, misschien nog eerder, zou de laatste vloerplank onder Raffles worden weggetrokken, en hij zou onherroepelijk in de diepte storten!

En voortdurend hield het zacht geknars aan, en steeds sterker klotste het water daar beneden alsof het riep om zijn slachtoffer, en Raffles maakte zich reeds gereed, naar omlaag te springen, toen plotseling een ander geluid

zijn aandacht trok.

Het kwam van de zijde van de deur.

Hij luisterde scherp toe.

De grendels werden terug geschoven, en blijkbaar door een niet al te geofende, zwakke hand. Hij stak op een na zijn laatste luifer aan, en zag dat de vloer de deur nu bereikt had. Als die onbekende aan den anderen kant zich niet haastte, zou de hulp niet meer kunnen baten!

Raffles hield de lucifer zoo lang mogelijk brandend.

Toen het kleine waskopje doofde, was de vloer al weer eenige centimeters verschoven.

Op dat oogenblik draaide een sleutel in het slot om, toen werd het weer doodstil, op het gonzen van den motor na, en Raffles geloofde reeds, dat alles verloren was, toen de sleutel opnieuw knarste, en de deur heel langzaam openging. Raffles hoorde in de duisternis een

vrouw van inspanning kreunen.

Nog een paar tellen, en het zou te laat zijn geweest! Raffles moest zelfs nu een geweldigen sprong nemen, om den stalen drempel te kunnen bereiken.

Hij streek zijn laatste lucifer aan. Het kleine vlammetje verlichtte het doodsbleeke, vertrokken gelaat van Ina Fetch, de groote, rosblonde vroeuw.

— Haast U! zeide zij, zachtjes hijgend van de inspanning. Ik vreesde dat ik den sleutel nooit zou kunnen omdraaien! Toen heb ik een stuk ijzer door het oog gestoken! Haast U! Zij is hier! Neem deze browning. Ik ben te ellendig zwak om mij zelf te kunnen wreken — Gij zijt een man en sterk, gij zult het voor mij doen!

Raffles voelde zich een browning in de hand drukken. Hij lachte zachtjes.

DUBEC RECLAME

Meerdere Filmsterren volgen — Vraagt voorwaarden
in den Sigarenwinkel of bij den fabrikant

HOOFDSTUK V.

POLITIE EN SMOKKELAARS.

Ina had Raffles bij een arm gevat, om hem den weg te wijzen, maar hij maakte zich zachtjes los, en zeide :

— Het is heel vriendelijk van U, maar het zal niet noodig zijn ! Ik kan heel goed in deze halve duisternis zien ! Waar is het meisje ?

— In een vertrek op de eerste verdieping.

— Wilt gij mij de vraag toestaan, waarom ge mij eerst bevrijd hebt, en haar niet eenvoudig hebt laten weggaan — als dat tenminste Uw voornemen was ?

— Dat wilde ik doen — maar ik kon het niet ! Hij heeft haar gebonden, omdat zij schreeuwde en worstelde, en de deur is zoodanig gesloten, dat ik haar onmogelijk kon openen !

Raffles trachtte de uitdrukking op haar gelaat te onderscheiden, maar daartoe was het te duister in de gang.

Hij bleef een oogenblik staan, legde zijn hand op haar arm, en vroeg :

— Waarom hebt gij gemeend dat ik zou kunnen, waarin gij gefaald hebt ?

De vrouw was ook blijven staan, en antwoordde heel zacht :

— Zij zijn daarboven tot de gevolgtrekking gekomen, dat gij niemand anders kunt zijn dan — John Raffles !

— Ah ! — is dat de zaak ! zeide Raffles met een zacht lachje. Van daar dus die plotselinge verdwijning van den vloer onder mijn voeten ! Het zou zeker slecht met mij zijn afgelopen, als gij niet gekomen waard !

— Gij zoudt onherroepelijk verdronken zijn !

— Toch niet zoo spoedig, want ik kan zwemmen !

— Dat zou U niet geholpen hebben ! En daarom moeten wij ons juist haasten ! Over een

kwartier sluiten zij den toevoer van het water af en laten den koker leegloopen ! En dan zoudt gij toch verloren zijn, want zij zouden U van boven af neerschieten !

— Nu, het een is al even erg als het andere ! Nog een oogenblikje ! Gij haat dat meisje ?

— Dat heb ik gedaan ! En meer dan ik U zeggen kan ! Maar nu zie ik, dat zij zich als een wanhopige verdedigt, en nu haat ik hem alleen nog maar !

— Gij weet natuurlijk dat hij smokkelt ?

De vrouw haalde de schouders op, en antwoordde :

— Wie weet het niet in New York ? Hij heeft een derde van de politiebeambten van de wijk aan zijn zijde ! Het is een smerboel ! Maar wie hij dan ook mag zijn — ik heb hem lief ! Dat begrijpt gij waarschijnlijk toch niet !

— Misschien toch wel ! hernam Raffles zacht. Hoe dan ook, Uw gevoel heeft U een goede daad doen verrichten, die U misschien ernstig gevaar kan opleveren ! Hij zal niet mak zijn, mijn vriend Mike Puddler, als hij er achter komt, dat gij het zijt, die de deur voor mij heeft geopend !

— Waarschijnlijk zou hij mij dooden ! Maar wat komt het er ook nog op aan ? Ik heb voor hem afgedaan, en hij geeft alleen nog maar om dat blonde, onbeduidende schepseltje, dat liever zou sterven, dan hem toestaan, haar met een vinger aan te raken ! En dat na alles wat ik voor hem geofferd heb ! Gij zult mij niet willen gelooven — gij zult misschien spottend lachen, als ik U zeg, dat ik nog geen half jaar geleden een fatsoenlijk meisje was, de dochter van een braaf man, die al zijn hoop op mij had gesteld ! Ik ben van huis weg geloopt, ik heb dien schurk

gevolgd en hij heeft me toen aan het tooneel geplaatst.

Zij had de handen voor het gelaat geslagen, en Raffles voelde haar slank lichaam sidderen.

Zij waren onder het spreken snel voortgelopen, maar stonden nu weer een kort oogenblik stil.

De vrouw vroeg :

— Gelooft gij mij ?

— Ik geloof U ! antwoordde Raffles eenvoudig. En Uw gevoelens zijn ook begrijpelijk. Gij hebt U eerst op het meisje willen wreken, omdat gij haar verdacht, Mike van U weg te halen, is het niet zoo ?

— Zoo is het !

— Nu, dan is het duidelijk, dat gij haar buiten zijn bereik wilt brengen ! En ik zal U helpen ! Soupeeren zij nu ?

— Zij beginnen aanstonds !

— En moest zij daar niet bij zijn ?

— Dat zal alleen met geweld gaan !

— Hoe komt gij ingelijk hier ? Heeft hij U ook uitgenoodigd ?

— Natuurlijk niet ! Ik ben binnen gekomen met den sleutel, die hij mij zelf gegeven had ! Hij had hem nog niet teruggevraagd — maar ik voelde dat hij het ieder oogenblik doen kon.

— Hij weet dus nog niet dat gij hier zijt ?

— Dat wel ! Zijn buttlar heeft me zien binnenkomen, en is hem dadelijk gaan waarschuwen. Hij was woedend, en beval mij, heen te gaan. Toen ben ik op de gang blijven luisteren, trillend van woede, en ik heb gehoord hoe zij over U spreken ! En ik hoorde ook over haar spreken ! Toen ben ik gaan zoeken. En dat behoefde niet lang te duren ! Ik ken die kamer ! Reeds eerder heeft hij er arme meisjes opgesloten gehouden, de schurk !

— Met z'n hoevelen zijn zij nu ?

— Hij heeft acht gasten. Er zijn ook nog vrouwen gekomen. Het zal wel weer een fijn nachtje worden ! O, als ik alles had kunnen voorzien — — — !

Zij waren opnieuw voortgelopen, en beklommen nu haastig de zelfce trap, die Raffles had moeten afdalen, toen men hem naar zijn kelderverblijf voerde.

Toen zij boven waren, zeide Raffles zacht :

— Zoodra gij mij de deur gewezen hebt, moet gij heengaan ! Ik wil volstrek niet, dat gij U in gevaar begeeft, terwille van vreemden !

— Zijt gij werkelijk Raffles ?

— Ik ben het !

— Dan hadden zij dus gelijk ! Maar ik ga niet weg, voor ik zeker weet dat Mabel het huis verlaten heeft ! Als gij wist, hoe ik lijd.

— Ik geloof het te weten ! hernam Raffles zacht. En nu snel verder, en geen woord meer gesproken. Ik geloof dat dit de trap is, die wij moeten beklimmen !

Het was op deze plek tamelijk helder licht. Aan de zoldering van de gang hing een lamp.

De vrouw stond weer stil, terwijl haar oogen in het bleeke gezicht brandden, en scheen te luisteren.

— Hoor, hoe zij te keer gaan ! fluisterde zij, vol afschuw. Het is alsof zij een overwinning vieren ! Gisteren heeft hij weer een prachtige zaak gedaan — voor tienduizend dollars gesmokkeld ! Het zou mij niet verwonderen, als aanstonds de politie haar deel komt opeischen !

— Gebeuren zulke dingen werkelijk ? vroeg Raffles.

— Het is duidelijk dat gij onze politie niet kent ! antwoordde de vrouw schouderophalend. Er gebeuren nog wel heel andere dingen. Loop nu zoo zacht mogelijk, want de buttlar mag ons vooral niet hooren !

— Die is natuurlijk de gehoorzame slaaf van Mike ?

— Hij gaat voor hem door het vuur !

Er werd nu verder geen woord meer gewisseld, totdat zij het portaal van de eerste verdieping bereikt hadden.

Hier tuisterde Ina opnieuw, met datzelfde bleeke, strakke masker, waarin de oogen van wraakzucht gloeiden, en toen vatte zij Raffles bij de hand, en voerden hem snel door de breede gang en nog een dwarsgang tot voor den deur, die er heel stevig en zwaar uitzag.

Raffles vatte de knop, en bemerkte, dat inderdaad de deur gesloten was. Een sleutel stak niet in het slot.

— Waar ziet dit vertrek op uit, vroeg hij zacht, de handen in den zak stekend, en tastend naar het eenige loopertje dat hem nog was overgebleven.

— Er is een enkel venster, en dat is met een zwaar luik gesloten. Het ziet uit op de zijstraat.

Raffles bedacht, dat dit dezelfde straat moest zijn, waar Henderson de auto had laten wachten.

Hij luisterde. Daarbinnen meende hij heel zachtjes te hooren kreunen.

— Heeft het vertrek nog een tweede deur ? vroeg hij.

— Ja, die komt uit op het vertrek hiernaast.

Daar is de deur ervan. Maar die is ook op slot. Haast U nu, dan zal ik als uitkijk staan!

Raffles toog dadelijk aan het werk, en ditmaal met heel wat meer gevolg dan zooeven. Het was maar een houten deur, met een heel gewoon slot, en binnen vijf minuten had het fijne instrumentje zijn taak verricht, en Raffles kon de deur openen.

Het was daarbinnen stikdonker.

Hij draaide dadelijk den schakelaar van het licht om, en zag op de sofa Mabel Haldrup liggen, met een doek voor den mond, en stevig aan handen en voeten gebonden.

Zij keek eerst doodelijk verschrikt op, maar haar gelaat kreeg onmiddellijk een andere uitdrukking, toen Raffles op haar toestapte, en den doek van haar mond losknoopte.

Zij slaakte een kreunende zucht, en Raffles zeide waarschuwend:

Wees stil! Geef geen enkel geluid, want dat zou ons verderf kunnen zijn!

Hij bukte zich, en begon haastig de dikke touwen los te knopen, daar hij ze niet kon doorsnijden, wegens gebrek aan een mes.

En terwijl hij daar nu bezig was, klonk plotseling de doodelijk ontstelde stem van Ida, die sissend fluisterde:

— Het is te laat! Daar komt hij aan!

— Door de gang? vroeg Raffles.

— Ja, en ze loopt dood aan een kant! Gij kunt daar niet weg!

— Speel dan goed uw rol! Houd U volkomen kalm! Ik sluit de deur weer! Laat de rest aan mij over! Maak dat gij weg komt!

Raffles deed de schoot weer in het slot springen, na de deur te hebben gesloten.

Hij wendde zich tot het doodsbleeke meisje, legde den vinger op de lippen, en ontknoopte haastig verder het touw.

Hij wreef de gezwollen polsen en enkels wat, en vroeg, met de mond bij haar oor:

— Geloofst gij, dat gij kunt loopen? Gevoelt gij u sterk genoeg?

Mabel kwam wankelend overeind, en deed een paar stappen.

Raffles knikte goedkeurend, en liep op het raam toe, om het luik te onderzoeken. Het was van ijzer, maar hij had het in een oogenblik geopend.

Op dat oogenblik klonken er stemmen in de gang.

En de twee daarbinnen konden duidelijk hooren hoe Mike barsch aan zijn gewezen minnares vroeg:

— Ben jij nog hier? Wat voer jij hier uit? Neem je in acht, Ina, want ik versta geen grapjes!

— Mike, voor de laatste maal — wil je mijn vriend weer zijn?

— Loop naar de hel! schreeuwde Mike ruw. Ik heb je zooeven weggejaagd! Was ik niet duidelijk genoeg? Dan zal ik nog wat begrijpelijker zijn — ik heb genoeg van je, je bent me geheel onverschillig, en ik verzoek je mijn huis te verlaten! En vlug wat!

De vrouw slaakte een kreet, die Mabel door het hart sneed.

Zij voelde welk een wereld van vertrapte fierheid, woede, liefde en haat er in die kreet lag.

Het geluid van een zeer korte worsteling klonk, gevolgd door een val, en toen de stem van Mike, die gromde:

— Lig daar dan, jij slet! Dat zal je leeren, je met mijn zaken te bemoeien!

Raffles had bij de deur post gevat, wenkte het meisje, dat zij zich weer op de sofa moest uitstrekken, en den doek over haar mond moest leggen.

Hij zelf was zoo gaan staan, dat de deur hem, zolang zij geopend werd, moest verbergen.

Toen knipte hij het licht uit.

Bijna op hetzelfde oogenblik werd er een sleutel in het slot gestoken aan de buitenzijde, de deur ging open, een hand kwam te voorschijn, het werd licht, en het volgende oogenblik zat die hand als in een ijzeren schroef, en Mike Puddler voelde zich onweerstaanbaar de kamer binnen trekken, met den onaangename druk van een revolverloop in het maagkuiltje.

Met zijn voet duwde Raffles de deur achter hem dicht, en zeide toen spottend:

— Welkom, mijnheer Puddler! Ja, zooals gij ziet, zijn de rollen in zekeren zin omgekeerd! Ik raad U, geen verdachte beweging te maken! Je handen op! Ga tegen die muur staan! Met je gezicht naar den wand. Dat heeft onder andere het voordeel, dat ik je halfdronken tronie niet behoef te zien. Mooi zoo! Nu neem ik je je revolver af, en je sleutelbos, en die portefeuille staat mij ook wel aan, want zij vertoont een zekere corpulentie, die veel belovend mag worden genoemd! Miss Mabel, wees zoo goed, en geef mij dat touw eens aan, hetzelfde, waarmee hij U gebonden heeft! Prachtig! Kunt gij omgaan met een wapen? Neem dan deze browning, en houd hem in bedwang! En vrees vooral niet, te schieten, bij de minste verdachte beweging, want gij

zoudt niets anders dooden dan een gevaarlijken schurk, die gemist kan worden!

De hand van Mabel beefde een weinig, toen zij de browning van Raffles overnam, maar ze hield het wapen toch op Mike gericht, en Raffles maakte aanstalten, den kerel met het dikke touw te binden, toen plotseling de verbindingsdeur openvloog en twee agenten het vertrek binnen traden met de revolver in de

vuist, die het tooneel plotseling weder geheel deden veranderen.

Het arme meisje slaakte een kreet van schrik, toen een van groote vreugde en riep toen uit:

— Jullie komen juist op tijd, mannen!

— Dat geloof ik ook, Miss! zeide de voorste der agenten droogjes. Mijnheer Raffles, steek je handen op, en denk erom dat je erbij bent, als je een vin verroert!

▲

Lord Lister rookt natuurlijk de sigaret van de gentleman: „de Dubec-sigaret”

▼

HOOFDSTUK VI.

DE MEDEPLICHTIGEN.

Raffles had zich zonder veel overhaasting omgewend, en keek de twee politemannen die daar op zulk een ongelegen oogenblik waren binnen getreden, beurtelings aan.

Toen zag hij even om naar Mike, op wiens gelaat een zeer vreemde glimlach verschenen was en die heel kalm een sigaret uit zijn koker nam, en die aanstak.

Mabel had onwillekeurig een stap naar de deur gedaan, maar Mike was haar, schijnbaar onopzettelijk in den weg getreden.

— Laat mij eruit! riep het meisje bevend. Waarom houdt gij mij hier? Agenten help mij toch! Die man wil mij tegen mijn zin hier houden! Hij heeft mij gekneveld en gebonden, na mij met een lage list in een taxi te hebben gelokt, waarvan de chauffeur mij in vliegende vaart hierheen heeft gebracht!

De voorste agent hief als bezwerend de hand op, en zeide:

— Neem mij niet kwalijk, juffrouw, maar dat is een heel zware beschuldiging, die wij maar niet zoo grif kunnen aannemen!

— Het is de volle waarheid, agent, zeide Raffles rustig. Die schurk daar heeft haar meegetroond, en zijn bedoelingen zijn duidelijk! Ik heb haar zelf op die sofa zien liggen, met een doek om den mond, ik zelf heb de touwen losgemaakt, waarmede zij gebonden was!

— Jouw getuigenis heeft geen waarde, Raffles! snauwde de agent. En blijf met je handen opstaan, of zoo waar ik van de politie ben — ik schiet je overhoop.

Raffles nam den man eens wat nauwkeuriger op, en ging toen langzaam voort:

— Nu, dat is een zeer zonderlinge opvatting van je plicht, vriend! In ieder geval mag je

dit meisje je bescherming niet weigeren, als zij erom vraagt! Zij wil heengaan! Je zou het toch niet wagen, haar hier te laten blijven als ze niet wil?

De agent scheen zich in een lastig parket te gevoelen. Hij krabde zich achter het oor, en wisselde toen een blik met zijn makker, en toen was het, vreemd genoeg, alsof hij Mike met zijn oogen scheen te raadplegen.

Daarna begon hij aarzelend:

— Die jonge dame is de gast van mijnheer Puddler! Mij dunkt dat hij daar zelf in beslissen moet! In ieder geval heb jij er niets mee te maken! Beken je dat je Raffles bent?

— Als ik je daar een bijzonder groot genoeg mee doe? Ik heb er niets tegen om het te bekennen — mits jullie onmiddellijk deze jonge dame laat gaan! Zoo niet, neem haar dan gelijk met mij mee naar het bureau, waar ze haar aanklacht kan herhalen! Mijn getuigenis heeft minstens evenveel waarde als die van welke Amerikaan ook! Er zijn trouwens nog meer getuigen, als je daar soms naar zoekt!

Het bleef heel even stil in het vertrek, en toen zeide de stem van Mike heel bedaard:

— Deze jonge dame kan gaan, agenten! Ik denk er niet aan, haar tegen haar zin vast te houden! Ik zal haar zelf naar de voordeur brengen.

Raffles had zich omgewend en keek hem aan. Hij zag iets zoo gluiperigs op het roode gezicht van den kerel, dat hij hem het liefst had neergeslagen.

Maar er was iets in de houding van den agent dat hem tot voorzichtigheid dwong. Hij kreeg den stelligen indruk, dat hij bij de minste beweging een paar kogels uit een dienstrevolver

door het lichaam zou krijgen. Hij had den blik opgevangen, dien de agent zooeven met Puddler had gewisseld, en die blik beviel hem volstrekt niet.

— Dat is een goede oplossing, dunkt mij, zeide de agent weer. Zoo zijn alle partijen zeker wel tevreden gesteld! Mooier kan mijnheer Puddler toch niet voorstellen. En de jonge dame moet het niet zoo ernstig opvatten! Zij zal zich wel vergist hebben! Het is een grap geweest!

— Een grap! begon Raffles verontwaardigd.

— Houd jij je bek! beval de agent ruw.

Wij hebben van jou geen praatjes noodig! Wat dunkt U, mijnheer Puddler, zullen wij hem meenemen naar het bureau?

Puddler scheen eenigen tijd noodig te hebben voor zijn antwoord, en zeide toen afgemeten:

— Laat eens zien — ja — dat is dunkt mij wel het beste! Maar natuurlijk, hij mag geen beweging maken, geen enkele, geen schijn van een beweging — of jullie revolvers zouden afgaan! Ik zou me van alle verantwoordelijkheid ontheven achten! Hij is hier door het raam naar binnen geklommen, en een gevaarlijke inbreker! Jullie begrijpen me?

— Volkomen, mijnheer Puddler antwoordde de voorste agent met een grijnslach, die Raffles meer dan ooit op zijn hoede deed zijn. Ga Uw gang maar!

Puddler wierp de gangdeur wijd open, en zeide op hoffelijken toon tot het bevende meisje:

— Gij zijt vrij, miss Mabel! Ik zou U niet gaarne tegen Uw zin hier willen houden! Sta mij toe, U zelf naar de deur te brengen, en een taxi voor U aan te roepen!

Mabel wierp Raffles in het voorbijgaan een schuwen, half smeekenden, half bangen blik toe, en ging toen haastig, met gebogen hoofd de deur uit.

Mike wisselde nog een snellen blik met den agent die het woord had gevoerd en volgde toen, de deur sluitend.

Raffles was alleen met de twee agenten.

De eerste man zei, nog altijd met zijn revolver op de borst van Raffles gericht:

— Draai je nu maar om, en ga rustig de deur uit. Altijd met je handen boven je hoofd. Dan zullen we wel eens uitmaken, of je werkelijk Raffles bent. Ik voor mij geloof er geen sikkepit van!

— Ik ben Raffles! zeide de groote avonturier den man recht in de kleine, grijsgroene oogen kijkend. Ik verzeker je dat ik Raffles ben. En

ik herinner je eraan, dat er door de Londensche politie een prijs van twee duizend pond op mijn aanhouding is gesteld! Twee duizend pond, vriend! Maar — zij willen dan een levende Raffles hebben, begrijp je de bedoeling van mijn woorden? Jullie tweeën zullen stellig die twee duizend pond mogen verdeelen — mits Scotland Yard mij in levende lijve voor zich ziet! Men zal daar geen genoegen nemen met de verklaring, dat de langgezochte boosdoener — bij ongeluk door een agent in New York is neergeschoten!

Het gelaat van den agent begon op een zeer zonderlinge wijze te trekken.

Verbazing, woede, en zelfs angst wisselden elkander op een snelle wijze.

Hij keek vlug naar zijn kameraad, die een somber stilzwijgen in acht had genomen, en het was alsof hij in beraad stond.

Toen vroeg de eerste man langzaam:

— Wat bedoel je eigenlijk met die praatjes? Wees voorzichtig, want wij verstaan hier geen gekschere! Ik weet nu wat me te doen staat! Draai je om, en ga de deur uit!

En Raffles draaide zich om.

Hij wist dat het einde gekomen was.

Tegenover hem, aan den wand, hing een groote spiegel.

En in dat spiegelend glas zag hij duidelijk hoe het gezicht van den eersten agent vertrok, en hoe hij langzaam zijn wapen ophief, om Raffles in den rug te schieten.

Hij wierp zich bliksemsnel terzijde, juist op het goede oogenblik want de kogel ging langs zijn heup, en boorde een zuiver rond gat in den spiegel.

Tot een tweede schot kreeg de schelm geen gelegenheid, want het was, alsof eet plotselinge aardbeving aan alles een einde maakte!

Op den drempel van de tusschendeur was de reusachtige gestalte van Henderson opgedoken, zijn verschrikkelijke vuist zwaaide een knuppel, en de verraderlijke agent viel voorover op de vloer, slaakte een zucht, en bleef roerloos liggen.

De stilzwijgende draaide zich bliksemsnel om, schietend onder het ronddraaien, maar zijn kogel trof slechts een deurpost, en Raffles sprong hem onmiddellijk op den rug, greep zijn rechterarm vast, wrong hem dien op den rug, en maakte hem zoo weerloos.

De man was echter verbazend sterk, en dat niet alleen — hij bleek een geoefend kenner te zijn van de Japansche worstelkunst.

Hij zette zijn linker voet achteruit, draaiden

zich tegelijk een halven slag om, en Raffles verloor het evenwicht.

Hij moest even den arm loslaten, en de agent schoot achter zijn rug zonder zelfs te mikken.

De kogel ging Raffles door zijn kleeren, en nam zelfs een stukje vel mee.

Toen deed de knuppel van Henderson opnieuw zijn afdoend werk, en de agent zeeg ter aarde, zonder zelfs een klacht te uiten.

Dat was juist bijtijds vrienden! zeide Raffles met een vreemden glimlach neerziende op de twee mannen, die waren aangesteld om de orde en de veiligheid in de wereldstad New York te handhaven.

— Wist je dat die eene schurk je wilde neerschieten? vroeg Henderson nog bleek en bevend van ontroering.

— Ik zag het in den grooten spiegel daarginds. Hoe zijn jullie binnen gekomen?

— Door een der ramen?

Charles Brand glimlachte, en zeide:

— Het is maar goed, dat ik je instructie niet letterlijk heb opgevolgd, en niet de politie ben gaan halen — ofschoon ik haar de laatste dagen herhaaldelijk genoemd heb! Ditmaal waren dus de rollen omgedraaid! Ik heb mij tot Henderson gewend, maar wij konden niet aanstonds handelend optreden, want er waren heel wat blauwjassen in de buurt. Henderson zag alles wat hier gebeurde door het raam, nadat je het luik had weggenomen, terwijl ik mij bezig hield met een ander venster, terzijde van het huis. Er ging een kostbare tijd verloren en ik verzeker je dat ik heel wat zweetdruppels geplengd heb, voor het raam gelukkig bezweek! Wij hoorden reeds van verre je stem, en die van mijnheer Milke en daarop — — —

— Het overige van het belangwekkende verhaal later, Brand, viel Raffles hem in de rede; we hebben nu andere zaken te doen. Wij moeten zien waar hij met Mabel is gebleven! Natuurlijk was hij niet van plan, een auto voor haar te halen! Vlug wat! En dan moeten wij ook het ongelukkige schepsel trachten te redden dat mij is komen bevrijden — al werd zij daarbij niet door de edelste motieven gedreven!

De drie mannen verlieten haastig het vertrek, zorgdragend, zoo weinig mogelijk leven te maken.

Het huis was zeer groot, en van verren afstand klonk vrouwengelach en dronkenmansgeschreeuw.

Men had daarginds het schieten zeker niet eens gehoord — of als men het gehoord had, dan

had niemand er zich om bekommerd.

Vruchteloos zag Raffles om naar Ida, die door Mike tegen den grond was geworpen.

Misschien had zij het huis al verlaten.

Zij stonden even te luisteren, in de hoop dat zij de schreden van Mike misschien nog zouden hooren, toen Raffles eensklaps heel zachtjes zeide:

— Stil! Ik geloof dat ik stappen hoor die terugkeeren! Ja, het is zijn voetstap! Vlug weer naar binnen, en opgepast! Hij komt zeker eens zien, wat dat schot van zooeven beduidde, en of zijn medeplichtigen in uniform er wel voor gezorgd hebben dat ik „bij ongeluk” een kogel in het lichaam kreeg! Praat met elkander, en niet te zacht, want hij is zeer slim, en hij mocht eens achterdocht koesteren! Ik daarentegen zal mijn mond wel houden! Vooruit — daar is hij!

Henderson en Brand begonnen op gedempten toon met elkander te praten, terwijl Raffles zich weder naast de deur opstelde.

De kruk van de deur bewoog.

Daarop werd deze geopend, en Mike trad binnen, zachtjes voor zich heen fluitend en met een opgewekt gezicht.

Zoo jongens, daar ben ik weer! Heeft hij zijn bekomst — — —

De glimlach bestierf op zijn gelaat, en hij werd aschgrauw, toen hij Raffles naast de deur zag staan, die hem bliksemsnel bij den pols greep.

Mike bracht zijn vrije hand naar zijn zak, maar die viel weer slap neer, en Raffles zeide rustig:

— Doe geen moeite, Puddler! Je weet wel dat ik je alles heb ontnomen, daareven. Je had verstandiger moeten zijn, en het moeten terugvragen!

De schurk wierp een verwilderden blik op de roerlooze lichamen der agenten, toen op de twee gedaanten, vreemdelingen, die hij nog nooit gezien had en die met den rug naar hem toestonden, en vroeg heesch:

— Heb je die twee gemold?

— Dat niet, maar zij zijn er toch leelijk aan toe! antwoordde Raffles kortaf. En het is te hopen, dat het New Yorksche politiekorps niet al te veel van deze soort zonderlinge dienaren telt! Wij hebben niet veel tijd te vermorsen, Mike. Waar is het meisje, waar is Mabel?

De smokkelaar wierp Raffles een valschen blik toe en zeide toen:

— Weg! Ik had immers gezegd dat ik haar tot aan de deur zou geleiden? Welnu, dat heb ik gedaan!

— En — was die deur de straatdeur ? vroeg Raffles afgemeten.

— Zou je mijn pols niet willen loslaten ? zeide Mike grijnzend. Ik ben ongewapend, en je verspert de deur ! Bovendien schijn je nog twee vrienden te hebben meegebracht ook ! Ik moet zeggen dat mijn huis van nacht veel op een bijenkorf lijkt !

— En ik vrees dat het binnenkort voor jou een wespennest zal worden, mijnheer Puddler ! zeide Raffles. Nogmaals — waar is het meisje ?

— Nogmaals — ze is weg !

— En — waar is die ongelukkige vrouw, die je hier in de gang hebt neergelsgaen ?

— Ina ? O, die is heengegaan ! antwoordde

Puddler onverschillig, maar Raffles zag iets in zijn oogen, dat hem met zooveel woede vervulde, dat hij het liefst den kerel op dat oogenblik de hersens had ingeslagen.

— Waarheen is zij gegaan ? vroeg hij.

— O, naar een plek, waar zij het, naar wij willen hopen, heel goed zal hebben ! antwoordde Mike. Stel je zooveel belang in haar ?

— Ja, dat doe ik. In ieder geval was die vrouw voor jou nog veel te goed ! En nu zullen eens wij praten, mijnheer Mike Puddler ! Ga daar op dien stoel zitten, en verroer je niet, want wij zijn alle drie van avond een weinig kort aangebonden, en wat wij nog te doen hebben vereischt spoed.

▲

Iemand, die Dubec-sigaretten rookte, was reeds nalt geïntroduceerd bij Lord Lister

---

▼

HOOFDSTUK VII.

DE DOOD VAN DEN SMOKKELAAR.

De braspartij was in vollen gang. Er waren nu in den salon van Mike Puddler twaalf mannen, en een zestal vrouwen, die een leven als een oordeel maakten, uitgelaten dansend bij de klanken van de luidspreker, die in een hoek van het vertrek stond, of stil en met nevelige blikken zaten te drinken aan een hoek van de tafel. De champagne had gestroomd, en een half dozijn flesschen lag geleidigd op den grond.

In een anderen hoek wrongen een paar variétédanseressen hun lichamen in allerlei bochten, terwijl vier of vijf mannen lachend toekeken. Een vrouw met vuurrood geverfd haar had haar arm geslagen om den hals van een man van een jaar of vijftig, met een geheel kaal hoofd, en die den indruk maakte, alsof hij zooveen uit de gevangenis ontslagen was.

Het getier was zoo luid, dat het nu en dan zelfs de klanken van den luidspreker overstemde.

En terwijl dit alles gebeurde, zocht Raffles in het groote huis haastig en geheel alleen naar de verblijfplaats van Mabel Haldrup. Mike had niets willen loslaten, maar Raffles kende den schurk, en was er van overtuigd, dat zij nog binnenshuis was. Stellig was zij ergens in een andere kamer opgesloten.

Hij ging dan ook geen enkele deur voorbij, zonder aan de kruk te draaien. Alle deuren had hij kunnen openen, maar bij het inschakelen van het licht had hij niets bizonders bespeurd.

Hier en daar had hij vlug deurkasten geopend, maar niets gevonden.

Hij was nu vlak in de buurt van het oorverdoovend feestrumoer, en liep door een breede gang, helder verlicht, toen hij stil stond voor een deur, waarachter hij een zacht gekreun meende te hooren.

Hij draaide aan den knop — de deur was gesloten.

Maar ook dit was een heel eenvoudige kamerdeur, met een slot, dat voor Raffles volstrekt geen geheimen kon hebben.

Binnen tien tellen had hij het met zijn looper geopend, en trad binnen.

Luiders dan ooit drong het gekrijsch en het gelach der dronken gasten tot hem door.

Hij schakelde het licht in.

Het gerucht kwam blijkbaar van achter een dikke, bruin fluweelen portière die een zijdeur afsloot.

Nu en dan zag Raffles zelfs door een kier een been, een arm, een klein stukje van een gezicht.

Niemand scheen echter zich te bekommeren om de kamer daar vlak naast, en wat zich daar bevond.

En toch was dat zeker wel de moeite waard!

Want op een sofa uitgestrekt lag Ina Fetch, en uit haar borst druppelde staag donkerrood bloed.

Zij lag met een doodsbleek gelaat en wijd geopende oogen naar de zoldering te staren, maar zij herkende Raffles toch onmiddellijk, die dadelijk aan haar zijde was, zich over haar heenbukte, en zachtjes vroeg:

— Hoe komt dat? Wat is er gebeurd?

— Hij heeft op me geschoten. Dat is omdat ik je bevrijd heb. Maar op jou ben ik niet boos. Jij bent duizendmaal meer waard als een van ons, ik er bij inbegrepen!

— En gebeurde dat hier — vlak naast den salon, waar gedronken en gelachen wordt? vroeg Raffles, rillend van afschuw.

— Niet hier — in de zaal zelve! antwoordde zij heel zacht. Ze dwongen me midden op de tafel te gaan staan, tusschen de wijn en de fijne gerechten in, en zoo schoot hij me neer. Daarna hebben ze me hierheen gesleept. En het feest ging voort! Ze dachten dat ik dood was, maar zie je — ik draag al sedert een maand een maliënkolder tegen messtooten — vrouwen van ons slag hebben heel veel vijanden — en ik was bedreigd — en ik wilde nog niet sterven! Dat heeft de kogel belet, te diep door te dringen maar ik bloed hier dood, en ze laten me rustig sterven — het zijn beesten!

Zonder zich om iets te bekommeren, zonder een spoor van vrees voor de gevolgen ging Raffles onmiddellijk snel en zwijgend aan het werk.

Hij scheurde het fijne goed van de avondjapon met een enkelen ruk vaneen, en ontgespte toen niet zonder moeite den kolder, die uit fijne schakels van het beste staal, met leder gevoerd, was vervaardigd.

Maar tegen een kogel uit een browning was dat pantser toch niet bestand geweest.

Het hemd van de fijnste zijde was met bloed reeds doordrenkt, en Raffles begon de wonde zoo goed mogelijk te zuiveren met het water uit een fonteintje, een soort van vaste waschtabel, dat hij in het vertrek vond, dat blijkbaar dienst moest doen als toiletkamer.

Indien men in het aangrenzend vertrek eenvoudig gesoupeerd had, zou men daar onvermijdelijk het loopen van de kraan hebben moeten hooren. Thans was daar geen sprake van. Het lawaai was zoo groot, dat Raffles niet eens meer verstond, wat Ina tot hem zeide, die slechts fluisterend kon spreken.

Zij lag nu doodstil, met gesloten oogen.

De kogel had haar getroffen tusschen de vierde en vijfde rib, en was ongeveer een centimeter het lichaam binnen gedrongen.

Raffles vond ergens een manicuurdoos staan, en met een schaar, die hem geheel nieuw toescheen, wist hij den kogel te verwijderen. De vrouw kreunde smartelijk, maar zij hield zich dapper. Raffles zuiverde de wond zoo goed hij kon, verbond ze met een linnen lap, die hij uit een kast haalde, en hield die op zijn plaats met behulp van een schoonen handdoek.

Toen tilde hij haar in zijn sterke armen van de sofa op.

Het doodsbleeke, koude gelaat rustte tegen het zijne. Slap hingen de armen neer. Maar zij fluisterde, even de oogen openend:

— Ik dank je! Je bent goed! Als ik blijf leven, dan zal ik het aan jou te danken hebben.

— Spreek niet! zeide Raffles. Aanstonds heb ik een inlichting van U noodig. Maar meer moogt ge ook niet zeggen.

Hij droeg Ina snel, alsof zij niet zwaarder woog dan een veertje, naar een vertrek gelijkvloers, dat een slaapkamer bleek te zijn, legde haar op het bed neder, en dekte haar toe met de dekens.

— Hier zijt gij voorloopig veilig! zeide hij toen. Zoodra ik kan zal ik U hier weghalen! De wonde is niet doodelijk, en alleen het bloedverlies heeft U verzwakt. Ik zal de deur afsluiten, en den sleutel bij mij steken.

En luister nu. Die schurk van een Puddler heeft mij door een agent willen laten neerschieten. Dat is hem mislukt. Maar intusschen heeft hij kans gezien Mabel Haldrup hier ergens op te sluiten, voorgevende, dat hij haar vrij zou laten! Waar kan zij zijn? Zeg het mij spoedig!

— Dan kan zij alleen maar in de kleine

groene kamer zijn, antwoordde de vrouw met moeite. Die ligt op de tweede verdieping, de derde deur aan Uw rechterhand, als gij de tweede gang zijt ingegaan, te rekenen van het portaalaf. Het is de linksche gang.

— Ik ga er dadelijk heen!

— Waar is Mike nu? Is hij — is hij dood?

— Hij is nog springlevend — helaas! antwoordde Raffles grimmig. Maar hij is niet in staat, om U kwaad te doen, wees daar maar zeker van! Waarom vraag je dat? Is het mogelijk, dat je die man nog lief hebt?

Ina gaf geen antwoord, maar een smartelijke trek verscheen op haar bleek gezicht.

Raffles richtte zich op, en zeide, met iets van bewondering in zijn stem:

— Alleen vrouwen weten werkelijk lief te hebben! Nu — ik ga, maar zoodra ik haar gevonden heb, keer ik terug. Ik heb dan nog een paar kleinigheden te verrichten, die met mijn beroep in verband staan, en dan verlaten wij zoo spoedig mogelijk dit huis.

Hij verliet de kamer, deed de deur op slot, stak den sleutel in zijn zak, en ijelde de trap op, zonder iemand te ontmoeten.

Hij vond spoedig de aangewezen gang en de deur. Ook deze was gesloten, maar slechts met twee zware, stalen grendels, die Raffles slechts had terug te schuiven.

Hij trad in een vertrek, dat gecapitonneerd was als de cel van een krankzinnige.

Er stonden geen andere meubelen dan een breede rustbank, een kleine tafel, en een paar stoelen.

Op een van die stoelen zat Mabel, die met groote, verschrikte oogen naar de deur keek, maar een kreet van blijdschap slaakte, toen zij Raffles herkende en hem tegemoet snelde.

— Kom aanstonds mee! beval Raffles zacht. Ik zal U bij mijn vrienden brengen. Gij zijt nu volkomen veilig. Als gij wilt zal een hunner U naar een standplaats van de taxi brengen, hier dicht bij. Mij dunkt dat dat nog het beste is. Men zal bij U thuis in doodelijke ongerustheid verkeereren!

— Ja, ik smEEK U — doe dat! zeide het meisje, zich aan Raffles vastklampend, en blijkbaar aan doodelijke angst ten prooi. Breng mij zoo spoedig mogelijk uit dit huis. Mijn arme moeder zal niet weten wat er gebeurd is!

— Kom dan — vlug!

Zwijgend vlogen zij de trappen af, tot dat ergens een deur open ging, en het gelaat van Brand te zien kwam, die het hoofd om den kier

stak, blijkbaar op alles voorbereid.

— In orde Charles ! zeide Raffles zacht. Breng deze jonge dame naar een standplaats van taxi's of roep een voorbijrijdenden chauffeur aan, maar niet al te dicht in de buurt van dit huis — wij moeten voorzichtig zijn, en die schurk heeft overal helpers ! Kom daarna onmiddellijk terug, want er is nog meer te doen ! Miss Mabel, ik hoop dat dit niet onze laatste ontmoeting zal zijn en dat gij U voortaan nog wel driemaal zult bedenken, voor gij des nachts in een taxi stapt, die gij niet zelf hebt uitgezocht ! Neen, bedank mij vooral niet — wat ik deed, moest ik doen ! Vaarwel — of misschien : tot ziens !

Mabel wierp nog een laatsten blik op haren ridderlijken redder, en toen snelde zij aan de zijde van Brand haastig weer verder, om dit vervloekte huis te ontvluchten, waar men haar ondergang gezworen had.

En vijf minuten later stond Raffles in de werkkamer van Mike Puddler, en beproefde daar rustig de sleutels van den bos, dien hij den smokkelaar had ontnomen op de kleine, maar stevige brandkast die tegen een der zijmuren stond.

Het duurde niet lang of het meubelstuk gaf zich gewonnen, en de zware deur draaide open, en verleende Raffles het aanzicht op stapels bankpapier een aantal waardevolle effecten, die gemakkelijk te verzilveren zouden zijn.

Hij deed dien inhoud zonder overhaasting in zijn binnenzakken verdwijnen, liet de kastdeur open staan, vast overtuigd, dat het de moeite toch niet meer waard was, haar te sluiten, en draaide zich om om het vertrek te verlaten, toen hij stil bleef staan, op het zien van twee mannen, die waarschijnlijk niet volkomen nuchter waren, maar toch lang niet dronken genoeg, om geen logische gevolgtrekkingen meer te kunnen maken.

Een hunner was Andy Howell, de vriend van Mike. Hij stond met een sigaret tusschen de lippen — en een browning tusschen de vingers en zeide spottend :

— Wel, kijk eens aan ! De wolven verscheuren elkander in het bosch ! Een inbreker bij de brandkast van Mike Puddler ! Grappiger kan het al niet ! Maar wacht eens even — bij mijn arme ziel — dat is onze bezoeker ! Welja, dat is de man uit den kelder, die door die slet bevrijd is ! maar dan — — —

Zijn spottende toon veranderde eensklaps en werd dreigend.

Hij deed een stap naar voren, en ging voort, terwijl zijn oogen onheilspellend flakkerden :

— Waar is Mike ? Wat is er met hem gebeurd. Wij missen hem al een tijd aan tafel ! Is hij — om zeep ?

— Nog niet ! antwoordde Raffles lakoniek. Maar wij willen hopen, dat het niet lang meer zal duren ! Hij is rijp en overrijp voor de galg !

Howell stond een oogenblik in gedachten, en beval toen ruw tot den anderen man, zonder echter Raffles uit het oog te verliezen :

— Jim, ga dadelijk de anderen waarschuwen ! Of nog beter — tracht eerst Mike te vinden. Toen hij afgerekend had met die del, zou hij naar de kamer gaan, aan het einde van de gang — de gele kamer, waar de jongens deze kerel zouden hebben neergeschoten ! Dat schijnt niet gebeurd te zijn. Daar is dus zeker iets voorgevallen. Ik houd hem wel in bedwang met mijn blaffer ! En daarna ga je de lui in de zaal waarschuwen.

De tweede man verdween haastig, niet zeer vast ter been, maar beziel met den grootsten ijver.

— Begin maar met die bankbiljetten weer uit je zak te doen ! noodigde Howell Raffles uit. Neen wacht — weg je handen ! Ik zal het zelf wel doen — Je mocht eens een wapen in je binnenzak dragen ! Steek je handen op !

Raffles stond, met de handen boven zijn hoofd, midden in de kamer, en Howell kwam op hem toe, na zijn revolver in zijn linkerhand te hebben overgenomen.

Met den loop op de maag van Raffles gericht bleef hij voor hem staan, en stak zijn hand reeds uit naar de binnenzak van Raffles, toen deze, na ongemerkt zijn evenwicht te hebben verplaatst sneller dan de gedachte zijn rechterbeen kromde, en met zijn knie bliksemsnel het wapen uit de richting bracht.

Howell schoot, of misschien ook ging de browning alleen door den schok af — maar in ieder geval ging de kogel langs Raffles heen, en een oogenblik later rolde de schelm in een hoek van het vertrek, getroffen door een van de krachtigste hoeken, die Raffles ooit had uitgedeeld.

Hij was voor het oogenblik volkomen knock-out en niet in staat om zich meer te verroeren. Voor alle zekerheid raapte Raffles de browning op, stak ze in zijn zak, en verliet haastig het vertrek.

En het was tijd, want hij hoorde ergens in het groote huis snelle voetstappen, die naderbij kwamen.

Tenslotte had het voortdurend schieten toch de aandacht getrokken want het was al

heel onwaarschijnlijk dat de vriend van Howell gelegenheid zou hebben gekregen, zich naar de souperzaal te begeven — daar zou Henderson wel voor gezorgd hebben, nu Brand nog onmogelijk terug kon zijn van zijn korte tocht met Mabel Haldrup, op zoek naar een taxi.

En al was dat wel zoo — de tijd wat te kort geweest, en de man had op dit oogenblik nauwelijks de kamer kunnen bereiken, de beruchte gele kamer, waar hij Mike hoopte aan te treffen.

Raffles gaf zich echter geen moeite, deze kwestie op te lossen, maar nam het zekere voor het onzekere, en snelde haastig door de gang liep een trap af, die niet de hoofdtrap was, en bereikte zoo langs een omweg de gelekamer weet

Hij klopte op een bijzondere wijze op de deur, sprak toen een paar woorden, en daarop ging er de deur op een kier open, en het breede gezicht van Henderson werd zichtbaar.

Raffles monsterde hem even, knikte goedkeurend, en fluisterde toen :

— Waar zijn die twee verraderlijke schelmen nu ?

— Ieder in een afzonderlijke kast, Mylord ! Mooi zoo ! En Mike ?

— Die ligt gebonden op den grond ! Ik had geen plaats meer voor hem.

— Nu, dan is er geen tijd meer te verliezen ! Ik hoor hun voetstappen ! Het is een heele bende, met de dames erbij !

— Zullen wij maken dat wij wegkomen, Mylord ?

— Ik zou geen oogenblik aarzelen, James — maar twee dingen maken het onmogelijk ! Ten eerste weet mijnheer Brand niet wat er gebeurd is en hij zou hier in de val kunnen loopen — en ten tweede ga ik niet weg, voordat ik die ongelukkige, gewonde vrouw in veiligheid weet ! Zij heeft zich voor mij in gevaar begeven, en ik kan het denkbeeld niet verdragen, dat ik haar nu in den steek zou laten ! Maar in ieder geval moeten wij van deze plek weg, want die deugt niet, in strategisch opzicht. Heeft Mike Puddler gezien, wat je met de agenten deed ?

— Neen — die zijn in een zijkamer !

— Nu — dan moet er vlug gehandeld worden ! Ik wilde — — —

Hij viel zich zelf in de rede, luisterde scherp toe, glimlachte, en vervolgde :

— Daar is mijnheer Brand ! Juist bijtijds ! Nu kan alles nog een zeer fraai en ongedacht einde nemen !

Inderdaad kwam Brand naar boven, zeer voorzichtig om zich heen ziende, en toen hij

Raffles en Henderson op de gang ontwaarde, rapporteerde hij opgewekt :

— Ze is in veiligheid ! Ben jij hier gereed ?

— Wel wat het geldelijke betreft ! Maar nu moeten wij de vrouw nog meenemen ! Het zal nu wel voornamelijk op list aankomen ! Hoor je hen wel schreeuwend en razend heen en weer loopen ? Zij hebben nu zeker al ontdekt, dat de gewonde vrouw niet meer in de zijkamer ligt, maar dat daarentegen Andy Howell in een hoek van de werkkamer ligt te sluimeren ! Zij zullen hun onderzoekingsstocht verder voortzetten, en natuurlijk ook Mike vinden ! Wij moeten trachten, voor dien tijd alles tot een goed einde te brengen !

Een paar minuten later liep een schreeuwend troep mannen met de revolvers in de vuisten door de breede gang van de tweede verdieping, toen twee agenten hun tegemoet traden, die verbaasd riepen :

— Wat is dat voor een comédie ? Zijn jullie gek geworden, jongens ?

De troep stond stil de voorste man, kwam wantrouwend naderbij, klaar om te schieten, en vroeg toen, beurtelings van den eenen agent naar den ander kijkend :

— Zijn jullie de — bewusten ? Zijn jullie erbij ?

— En of ! antwoordde de grootste der twee agenten ! Je nummer ! Laat eens kijken ! 9003 en 8137 ! Het is in orde ! Waar is Mike ?

— Dik in orde, jongens ! Wij hebben hem zoeven los gemaakt ! Die vervloekte Engelschman had hem te pakken genomen !

— Waar zit hij nu ? Hebben jullie hem kunnen grijpen ?

— Is al onderweg naar het bureau ! Daar zit een mooie kluit voor ons aan ! En Mike is mee — om tegen hem te getuigen. Ha ha !

De agent schudde van het lachen.

— Maar de meid — ik bedoel Ina ? Wat is daarmee gebeurd ?

— Nu vraag je me meer dan ik weet ! Wat is er met haar ?

— Wel, Mike schoot haar overhoop, omdat ze dien Engelschman had vrijgelaten, en ze is nergens meer te vinden ! Het is de waarachtige waarheid — het lijkt hier op een spookhuis !

No. 9003 haalde de schouders op, en zei ongeduldig :

— Daar weet ik niets van ! We zijn hier gehaald door Mike om voor Raffles te zorgen ! En er is voor hem gezorgd, dat verzeker ik jullie ! Ga maar kalm nu souperen — alles is in de beste

orde! Wij komen straks ook een vorkje mee-pikken.

De twee agenten sloegen aan, met een oogknipje naar den troep, een hunner wuifde grinnikend, en toen begonnen zij langzaam de trap af te dalen, tot er plotseling boven hun hoofd een schreeuw klonk, en de stem van Mike gilde, half verstikt van woede:

— Vervloekte ezels! Stommelingen! Dat zijn de agenten niet! Die liggen in een kast! Hondsvotten, die jullie zijn! Jullie laten je bedotten als kleine kinderen! Raffles is weg, met de twee vrouwen, en met mijn geld!

De twee agenten keken elkander eens aan, en verhaastten zeer aanzienlijk hun schreden.

Juist toen zij beneden aan de hooge trap waren, kwam daarboven Mike aanstormen, zonder jas of vest — maar gewapend

Hij wilde vuren, maar in zijn drift bleef zijn voet haken achter den koperen riggel, die daar boven de looper vasthield.

Hij slaakte een rauwen kreet, en sloeg voorover de trap af.

Zijn hoofd bonsde viermalen op de harde treden.

Zijn vrienden namen hem op met een gebroken nek.

Toen zij beneden kwamen, viel er van de twee gewaande agenten geen spoor meer te zien.

Een minuut later deed een troep van vijftig politiebeambten — en ditmaal waren zij van de goede soort — een inval in het huis van Mike Puddler, en arresteerde daar de overlevenden — want er was verzet gepleegd, en vier der smokkelaars werden neergeschoten.

De volgende aflevering bevat:

PROFESSOR SHIRLEY

Dezer dagen verschijnt:

OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD

Een uitgebreide verzameling van boeiend beschreven ervaringen door natuurvorschers die tot de meest onherbergzame oorden der wereld zijn doorgedrongen om er te midden van de grootste gevaren en vaak ter prooi aan de hevigste ontberingen het doen en laten te volgen der dieren.

GEEN ROMAN VERMAG

meer en betere ontspanning te bieden dan dit boek, dat zóó geladen is van een avontuurlijke sfeer, dat het ons met heel ons vermogen aan belangstelling vasthoudt. We worden als het ware opgenomen in het gezelschap van de onverschrokken reizigers, die de wildernissen intrekken.... we ondergaan met hen de magische natuurpracht en de onbeschrijflijke geheimzinnigheid van de rimboe.... zijn getuigen van den voortdurenden strijd om het lijfsbehoud tusschen mensch en dier en de wilde dieren onderling.

RIJK GEÏLLUSTREERD

is dit werk met talrijke kleurendrukplaten, foto's en penteekeningen. Geweerd is alle voor den leek droge studiestof, waardoor uiterst boeiende, romantische en avontuurlijke verhalen zijn ontstaan, waarvan de aantrekkelijkheid zoo bijzonder groot is, omdat al het daarin verhandelde werkelijk heeft plaatsgegrepen.

„OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD” is een met

Prijs per aflevering 20 cent

groote zorg en kennis van zaken samengesteld verzamelerwerk, bewerkt naar het beroemde Standaardwerk van den grooten Dierkundige Dr. A. E. BREHM.

Achtereenvolgens zullen er ongeveer 50 afleveringen verschijnen met bewogen geschiedenissen uit het leven van : Leeuwen Olifanten, Adelaars, Apen, Tijgers, Krokodillen, Gieren, Beren, Slangen, Wolven, enz.

Om de 14 dagen zal telkens een nieuwe aflevering verschijnen.

Elke aflevering vormt een op zich zelf staand geheel en brengt een fraaie titelbladplaat in vierkleuren, twee of meer foto's en verscheidene penteekeningen.

Het complete werk zal dus verlicht zijn met ongeveer vijftig vierkleurendrukplaten en ruim 100 foto's en talrijke teekeningen.

Uitvoerig prospectus in kleurendruk wordt op aanvraag gratis toegezonden.

Zij, die de afleveringen direct bij verschijning wenschen te ontvangen, gelieven dit op te geven aan hun boekhandelaar of aan den uitgever :

**N.V. ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL,
LEIDSCHERGRACHT 72, AMSTERDAM.**

Exploitant voor België :

HIP JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

Prijs per aflevering 20 ct.

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec-Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N.V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885